A treia lege a lui Darwin

O parodie reală a societății actuale

Ediția a doua

Nicolae Sfetcu

A treia lege a lui Darwin

O parodie reală a societăţii actuale

Nicolae Sfetcu

Publicat de Nicolae Sfetcu

Copyright 2015 Nicolae Sfetcu

Ediţia a doua

Pământ, România. Început de secol XXI. Evoluţia umanităţii este în impas. Selecţia naturală, prin care cei mai puternici, mai inteligenţi şi mai rapizi se înmulţesc mai repede, un proces care pe vremuri a favorizat cele mai nobile trăsături umane, a început acum să avantajeze cu totul alte caracteristici.

Cele mai multe previziuni puneau accentul până nu demult pe un viitor luminos, mai civilizat şi mai inteligent, pentru omenire. Din păcate, este din ce în ce mai evident că oamenii se îndreaptă de fapt în direcţia opusă...

Evoluţia

Evoluţia nu face judecăţi morale. Nu premiază neapărat pe cei buni sau cei frumoşi. Ea premiază pur şi simplu pe cei care se reproduc mai mult.

E 14 februarie. Ziua Sf. Valentin. V.V. umblă zgribulit, cu microfonul în mână şi cameramanul după el, căutând îndrăgostiţi pe strada pustie. Trebuie neapărat să termine reportajul într-o oră, pentru a fi prezentat la emisiunea din după-amiaza asta la televiziunea locală. Se opreşte în dreptul chioşcului de pe strada Traian, salivând la vederea gogoşilor calde. Se decide să cumpere una, plăteşte, şi începe să muşte cu poftă din ea, plecând mai

departe. Rămâne încremenit când vede prin geamul îngheţat al cafe-barului de peste drum doi tineri îndrăgostiţi. Ezită să intre, uitându-se cu ciudă la gogoaşa albă şi pufoasă, presărată cu zahăr pudră. O aruncă cu oarecare reţinere în coşul de gunoi de la intrarea barului, şi păşeşte înăuntru. Se îndreaptă hotărât spre cei doi tineri care se ţineau drăgăstos de mâini.

-"Bună ziua, suntem de la NVD TV şi facem un reportaj de Ziua Îndrăgostiţilor."

-"Bună ziua, eu sunt Dan, cardiolog, Am terminat facultatea de medicină de la Tg. Mureş. Am 26 ani. Ea e Mariana, soţia mea, economistă."

-"Şi am terminat şi facultatea de drept", completează cu mândrie Mariana.

-"Aveţi copii?", întreabă V.V.

-"Aşteptăm momentul potrivit", răspunde Mariana. "O astfel de decizie nu trebuie luată în grabă."

După o discuţie interesantă şi cuminte de cca o jumătate de oră, V.V. iese din bar mulţumit de interviul realizat.

***

Dintr-un gang întunecat iese un cerşetor murdar, cu părul nespălat zburlit şi hainele răvăşite. Îl urmează îndeaproape o femeie a străzii, cu faţa sluţită şi un chiştoc de ţigară în colţul gurii.

-"Rahat!", exclamă cerşetorul.

-"Rahat, aşa e!", răspunde femeia.

-"Chiar de rahat!", întăreşte bărbatul. "Am uitat să îmi iau la mine prezervativul."

-"Ah, rahat!"

Se opresc pentru o clipă, după care reintră în gang.

-"Mă f*** în el de prezervativ!", exclamă cu năduf cerşetorul.

***

Au trecut patru ani. Cu puţin noroc şi multă muncă, Dan şi Mariana au cunoscut între timp succesul, atât profesional cât şi financiar.

-"Nu este momentul acum să facem copii", spune Mariana. "Situaţia economică actuală nu ne permite un astfel de pas important.

- Dan o aprobă dând din cap. "Aşa e, nu ar avea niciun sens!"

***

Şi mai trec câţiva ani. în jurul cerşetorului nostru roiesc o mulţime de puradei. Are acum o altă femeie, mai urâtă decât cea dinainte. Ţine în mână câteva sute de lei, la care se uită cu drag.

-"Şi adică tu zici că o să primim mai mulţi bani dacă o să facem mai mulţi copii?", întreabă el cu speranţă în glas.

-"Aha! Şi mâncare ca ajutor.", îi răspunde femeia.

Se înmulţesc copiii...

***

Trec anii...

***

Dan şi Mariana se apropie de frumoasa vârstă de 40 ani. Atmosfera este tensionată.

-"Ei bine, ne-am decis în final să avem copii, şi nu vreau să învinovăţesc neapărat pe cineva, dar... Nu merge prea grozav!", izbucneşte Mariana.

-"Da, de parcă asta ne-ar ajuta în vreun fel!", răspunde Dan.

-"Doar mă gândeam, înainte de a apela la metoda in vitro, dacă ai fi şi tu de acord..."

-"Păi da, întotdeauna eu sunt de vină!"

-"Oricum, nu eu am probleme cu sperma!", răspunde Mariana.

***

Copiii cerşetorului au crescut. Jachetă e unul din ei, are 15 ani. Se ridică, murdar şi zdrenţuit dar mândru, rotindu-se cu mâna întinsă şi adresându-se fraţilor săi mai mici:

-"Ha, am să f** tot ce prind, tot, tot!"

***

Şi copiii cerşetorului cresc şi se înmulţesc... Apar noi generaţii de tâmpiţi. Vorbesc toţi deodată şi se înmulţesc ca iepurii, năpădind planeta...

Provocarea

Mariana a trecut de frumoasa vârstă de 50 ani. A rămas singură.

-"Da, am rămas singură. Dan s-a dus. A făcut atac de cord în timp ce încerca să producă spermă pentru inseminare artificială, dar am pus la conservare câte ceva, şi imediat ce va apare bărbatul potrivit..."

***

Între timp, tâmpiţii sufocă planeta... Dar sunt şanse să apară un salvator... Un om care ar putea deveni legendă! Cu mâna sa puternică şi mintea sclipitoare, el ar putea salva omenirea ajunsă pe marginea prăpastiei...

Anul 2012, Unitatea militară de transmisiuni Orşova.

***

Cazarma Unităţii militare de transmisiuni Orşova. Ion Boeru, 30 ani, este aplecat deasupra unui banc de testare, cu un ciocan de lipit în mână. Pe frunte i se vede concentrarea intensă.

Ion ţine hotărât vârful ciocanului de lipit în mijlocul unei grămăjoare de boabe pentru floricele de porumb. După un timp, boabele încep să se desfacă prin mici explozii specifice, sărind din grămăjoara de pe banc. Câteva boabe răzleţe îi sar lui Ion în ochi. Surprins, Ion retrage brusc mâna, atingând firele unui circuit electric. Şocul electric îl azvârle pe Ion pe spate în scaun.

Pe uşă intră Plutonierul Mirescu, un ostaş călit în luptă, cu cca. 10 ani mai în vârstă, şi o cicatrice vizibilă pe buza inferioară. De tocul uşii stă rezemat un ofiţer.

-"Azi e ziua ta norocoasă, Ioane", tună Plutonierul Mirescu. "îţi prezint pe Domnul Colonel Costea, de la Bucureşti. Ţi se cere să te oferi voluntar pentru un experiment strict secret. Aceasta poate fi şansa vieţii tale."

-"A, nu, mulţumesc domnule plutonier, mai am doar câţiva ani până la pensionare şi nu vreau să fac vreo prostie tocmai acum."

Plutonierul Mirescu îl măsură pe Ion din priviri.

-"Nu ştiu dacă ştii, Ioane, dar mai e ceva care vine odată cu pensia, şi de care nimeni nu îţi spune nimic niciodată..."

-"Ce?"

-"Un sentiment de goliciune"

-"Goliciune?"

-"Aha. L-am văzut de mii de ori. E acelaşi cu cel al copiilor de bani gata şi al câştigătorilor la loterie. Este sentimentul care te năpădeşte atunci când nu mai ai pentru ce să trăieşti, nu mai ai nicio bătălie de dat. Ştii cum poţi scăpa de el? Făcând ceva care contează, căutând provocări."

-"Îmi cer scuze domnule, dar vă mai amintiţi ultima dată când mi-aţi cerut să fac faţă unei provocări? Când am încercat să refac sistemul de sunet de la Palatul de Cultură din Severin?"

Mirescu nu avea cum să uite ziua aceea. Luase microfonul să facă o testare finală, când un arc electric format între microfon şi buza sa inferioară l-a aruncat la pământ. Mirescu îşi duse instinctiv mâna la cicatricea de la buza inferioară.

-"Da... Nu am uitat. Uite ce e, ştiu că nu îţi place să îţi asumi responsabilităţi, preferi să fii lăsat în pace în micul tău colţ de lume, dar adevărul e că acum nu e vorba chiar de o provocare. Este vorba mai degrabă de un experiment de hibernare. De data asta ar fi greu s-o dai în bară."

-"Totuna-i pentru mine, domnule, mie îmi plac lucrurile aşa cum sunt."

Mirescu pare dezamăgit.

-"Uite ce e Ioane, am vrut să îţi ofer posibilitatea să te oferi voluntar. Adevărul e că e un ordin. Nu ai de ales."

Proiectul

În sala de şedinţe a unităţii de transmisiuni, mai mulţi ofiţeri cu înalte decoraţii militare atârnate pe piept s-au întrunit la masa din mijlocul sălii. Colonelul Costea se găseşte în capul mesei, cu o telecomandă pentru prezentări de diapozitive în mână. Este un inginer militar în jur de 40 ani, cu o figură tâmpă şi servilă accentuată de mustaţa-i uriaşă care părea că nu se potriveşte cu faţa sa de persoană incapabilă.

-"Domnilor, Agenţia pentru Incompatibilitate Cronologică şi Îmbătrânire pe Timp de Pace, pe scurt AICITP, parazitează forţele noastre armate de ani buni. Mulţi din cei mai buni piloţi, soldaţi şi lideri militari şi-au petrecut întreaga carieră fără să fi participat nici măcar la o bătălie. Talentele acestora şi instrucţia scumpă de care au avut parte s-au risipit pe timp de pace."

Ofiţerii murmură aprobator.

Pe ecran apare un diapozitiv: PHU – Strict Secret!

-"Vă prezint Proiectul pentru Hibernarea Umană, dezvoltat pentru a proteja cei mai buni oameni ai noştri, îngheţându-i în perioada lor cea mai bună, pentru a-i folosi atunci când va fi cea mai mare nevoie de ei."

Costea apasă pe telecomandă. Pe ecran apare o poză mare, brută, a lui Ion Boeru.

-"Acesta este civilul Ion Boeru, un electrician de la această unitate, nu unul din oamenii noştri cei mai buni. El a fost ales ca prim subiect al proiectului datorită remarcabilei sale mediocrităţi. În toate sensurile."

Costea derulează pe ecran mai multe diapozitive cu curbe de clopot pentru inteligenţă, putere fizică, etc. Ion este localizat pe fiecare din aceste curbe în punctul de inflexiune.

-"Cea mai mediocră persoană din întreaga noastră armată. Şi nu are familie – necăsătorit, singur la părinţi, iar părinţii decedaţi – ceea ce face din el candidatul ideal, de care nimeni nu va întreba şi pentru care nu ni se vor pune întrebări supărătoare dacă experimentul nu va reuşi."

Majoritatea ofiţerilor dau din cap, aprobând.

-"Am avut mai puţin noroc în găsirea unei femei voluntare care să corespundă cerinţelor noastre, aşa că am fost nevoiţi să căutăm în sectorul privat."

Costea apasă telecomanda. Apare o poză a lui Nela, o femeie frumoasă la 20 ani, o prostituată după toate aparenţele.

Ofiţerii reacţionează, confuzi. Costea explică:

-"Aceasta este Nela. Ca şi Ion, nu are familie. A fost de acord să participe la experiment, dacă i se vor şterge nişte acuzaţii de crimă, şi va fi plătită cu o mică sumă de bani."

Costea proiectează pe ecran figura în mărime naturală a unui proxenet.

-"A trebuit să cădem la înţelegere cu peştele ei – un domn din Bucureşti cunoscut sub numele de "Iepurele", detaliat de acesta pe litere ca E-P-U-R-E-L-L-E, cu doi de L, pentru o plată dublă a serviciilor oferite."

În timp ce vorbeşte, Costea derulează mai multe diapozitive cu Epurelle în diferite ipostaze – etalându-şi bijuteriile, conducând un Mercedes, etc.

Ofiţerii încep să se simtă jenaţi.

-"Epurelle a fost de acord să o "împrumute" pe Nela pentru un an, şi să îşi ţină gura dacă poliţia va închide ochii la activitatea sa de proxenet. Oricum, cel mai greu a fost să îi câştig încrederea."

Un diapozitiv îi prezintă pe Costea şi proxenet bând împreună o gigantică sticlă de şampanie.

-"Putem sări peste aceste aspecte şi să trecem la detaliile tehnice, te rog?"

-"Sigur, să termin doar aici..."

Ofiţerii se simt jenaţi în timp ce Costea derulează diapozitivele cu el şi proxenetul, el şi prostituata, etc.

-"Vedeţi voi, dragostea unei prostituate este foarte diferită de cea normală..."

-"Costea!", strigă un alt ofiţer, revoltat.

Se face o linişte stânjenitoare, pentru moment. Costea, bosumflat:

-"Bine. Trecem mai departe... Este o lume fascinantă, totuşi."

Costea derulează rapid mai multe diapozitive cu el şi proxenetul. Mai multe. Şi mai multe.

-"Iisuse, Costea!"

Costea trece rapid prin alte zeci de diapozitive cu proxenetul şi prostituatele sale. Ofiţerii îşi dau ochii peste cap. în final, un diapozitiv cu boxa de hibernare.

-"Oricum, experimentul este pregătit să înceapă imediat. Dacă va avea succes, credem că oamenii vor putea fi conservaţi într-un mediu îngheţat uscat pe termen nelimitat..."

Testarea

Ion se găseşte în micul său apartament pus la dispoziţie de unitatea militară. Se pregăteşte pentru o absenţă de un an. Acum vorbeşte la telefon cu prietena lui, Zora.

-"Îmi pare rău că trebuie să lucrez până târziu." îi spune Zora la telefon. "Mai ales că e ultima ta noapte şi vei fi plecat un an întreg."

-"Stai liniştită, nu e vina ta. Un an e mult timp, şi nu mă aştept să stai după mine..."

-"Nu, Ioane. Să nu mai spui asta niciodată. Nu ai avut de ales."

-"Uite cum facem, te las să hotărăşti singură. Dacă o să mai vrei să fim împreună, ne întâlnim la barul de la blocul tău peste exact un an şi trei zile. Pe 17 octombrie."

-"Bine, atunci aşa rămâne!"

Zora închide telefonul şi se aşează pe scaunul biroului său de secretară. Şeful ei intră în cameră şi se aşează pe marginea biroului:

-"Aşa, deci. Am auzit fără să vreau... Eu, dacă aş avea o fată ca tine, nu te-aş pierde din priviri nici măcar un minut, cu atât mai puţin un an întreg"

Zora roşi uşor, flatată.

***

Unitatea militară de transmisiuni Orşova.

Ion şi Nela, prostituata, aşteaptă în spitalul unităţii să li se facă nişte teste medicale. Ion se agită de colo-colo, nervos. Nela este ameţită, mahmură, Se vede că nu avea niciun chef să fie acolo. Ion încearcă, stângaci, să închege o conversaţie.

-"Aşa, deci... pare o nebunie, nu? Tu din ce unitate eşti?"

-"Nu sînt angajată."

-"Aha, sectorul privat..." Pauză. "Şi cu ce te ocupi?"

-"Cu de toate". Nela îşi mută privirea în altă parte, încercând să încheie astfel conversaţia.

-"Uau... Grozav! Invidiez oamenii care trăiesc aşa, fără o ocupaţie anume. Am avut un vecin care sculpta în lemn şi vindea la târg. Din păcate eu nu am prea multă imaginaţie. De-asta am intrat în armată. He, he!"

Nela îşi ţine capul în mâini. Pare-se că nu a avut o noapte prea liniştită.

-"Şi deci tu eşti artistă, sau ceva în genul ăsta?" întreabă Ion.

Pauză.

-"Aha"

-"Uau, grozav. Pictezi, sau...?"

-"Da, pictez"

-"Grozav. Şi ce pictezi?"

Nela pare că începe să se enerveze. Avea de muncit mai mult decât se aştepta.

-"Nu ştiu, oameni, fructe, rahaturi de-astea."

-"Uau, cred că e grozav să trăieşti muncind aşa cum faci tu."

-"Ha..." Nela îşi dă ochii peste cap. "Nu e chiar aşa de grozav cum pare."

Intră un doctor:

-"OK, care vrea să fie primul?"

-"Eu", sare Nela grăbită să termine cât mai repede.

Un infirmier solid intră şi pregăteşte un termometru pentru Ion.

-"Uau..." exclamă Ion, "O artistă profesionistă... Mişto."

-"Da," îi răspunde infirmierul, "e într-adevăr o profesionistă.". Râde şugubăţ.

Ion nu se prinde. Râde şi el politicos.

Hibernarea

O cameră mică ultrasecretă cu două boxe ermetice aşezate pe jos, cu uşile deschise. Ion şi Nela stau în picioare, fiecare în boxa lui. Privesc neliniştiţi cum sunt legaţi cu curele, înveliţi şi pregătiţi pentru hibernare. Nela pare în mod special surescitată de ceea ce i se întâmplă.

Un compresor puternic este pornit, gata pentru a fi folosit. Nela strânge instinctiv mâna lui Ion.

-"Rahatul ăsta e sigur, nu?"

Ion îşi roteşte privirea prin cameră, neliniştit.

-"Bineînţeles. Ştiu ei ce fac. Toate astea au fost verificate... maşini şi toate alea... O să fie bine. Au fost testate pe câini... cred... Fii liniştită."

Ion îşi ia o figură de persoană curajoasă pentru Nela, în timp ce sunt aşezaţi în boxe.

Uruitul compresorului se înteţeşte. La acesta se adaugă diverse pocnete şi zgomote. Colonelul Costea şi doctorul verifică dacă totul este în ordine, aparatele, etc. Se închid uşile boxelor. Costea apasă un buton şi un lichid portocaliu începe să umple spaţiul din interiorul boxelor.

Ion vede exteriorul din ce în ce mai estompat. Costea pare să se subţieze încontinuu.

-"Ne vedem peste un an!", le urează acesta.

Ochii lui Ion şi Nela clipesc şi se închid. Acum sunt îngheţaţi.

Infirmierii şi doctorul ies din cameră.

După un timp, iese şi Costea. Apasă un buton pe care scrie "Strict Secret"şi un zid fals coboară din tavan, ascunzând uşa pe care tocmai ieşise.

***

Biroul Colonelului Costea. O mulţime de decoraţii şi aprecieri pe pereţi şi pe birou. Costea lucrează.

Proiectul Hibernării Umane a fost unul din cele mai ambiţioase proiecte militare. Dar nu a scăpat de birocraţia guvernamentală obişnuită.

Brusc, mai mulţi mascaţi de la Poliţia Militară trântesc uşa biroului lui Costea, îl ridică de pe scaun, şi îl imobilizează la pământ.

În ziare, pe prima pagină, apare poza lui Costea, sub titlul: "Ofiţer al armatei arestat pentru prostituţie!"

După înlăturarea lui Costea, au mai rămas doar patru oameni care ştiau despre experimentul ultrasecret.

***

Casa Armatei. O ambulanţă opreşte în noapte la uşa din spate, şi în ea sunt aşezate patru trupuri neînsufleţite învelite în cearceafuri,

Toţi cei patru ofiţeri au murit în mod tragic, într-o epidemie de botulism cu ocazia unui banchet de Ziua Armatei...

Ion şi Nela au fost uitaţi...

***

Unitatea militară Orşova pare abandonată şi închisă. Are obloanele trase şi bătute în cuie, şi uşile cu lacăt pe ele.

Un muncitor intră în curtea unităţii, şi înfige o pancartă în pământ: "Amplasarea viitoarei zone rezidenţiale Dierna".

La scurt timp îşi fac apariţia buldozerele, care pun la pământ toate clădirile fostei unităţi militare.

Involuţia

Zora e tristă. Calendarul din faţa biroului său arată 14 martie. Şeful ei e în spatele biroului lui Zora.

-"A trecut un an şi jumătate. Ar fi trebuit să sune măcar până acum."

O ia uşor de umeri.

-"Oh, eşti încordată!"

***

În dormitorul şefului lui Zora, pe un perete întreg, este lipit un poster de la Festivalul de jazz de la Sibiu. În mijlocul dormitorului tronează un pat uriaş. Stau amândoi aşezaţi pe marginea patului. Din boxe se revarsă o muzică discretă de jazz.

***

Şi zilele trec... Şi anii trec... Şi omenirea devine din ce în ce mai puţin inteligentă, odată cu trecerea anilor...

***

Acolo unde era odată unitatea militară de transmisiuni din Orşova, se înalţă acum zona rezidenţială Dierna, cu clădiri urâte, lipsite de orice simţ estetic. După mulţi ani, aceste clădiri sunt dărâmate şi un nou dezvoltator imobiliar construieşte aici o altă zonă rezidenţială, cu clădiri mai mari dar şi mai urâte. Şi după mulţi alţi ani, alte clădiri, mai mari şi mai urâte, iau locul celor vechi.

Oamenii de ştiinţă îşi puseseră mari speranţe în ingineria genetică. Dar rezultatele erau slabe, greşit utilizate, şi anulate rapid de scăderea globală a inteligenţei şi creşterea explozivă a populaţiei.

***

Un stadion de fotbal. Pe panoul de afişaj este scris mare "Campionatul de fotbal". Trec anii, şi pe acelaşi panou de afişaj scrie acum "Fotbal extrem". În teren, jucătorii sunt angajaţi într-o bătaie care pare că nu are nicio legătură cu fotbalul. Odată cu scurgerea anilor, mulţimea de pe stadion devine din ce în ce mai fanatică. Pe panou scrie acum mare: "FOC", iar stadionul este incendiat. Nu mai rămâne nimic din el.

Oamenii involuează, sunt din ce în ce mai proşti şi mai tâmpiţi.

Avalanşa

Suntem în anii 2900. În zare, se vede o imagine magnifică a unor munţi alpini.

Epidemiile şi războaiele mondiale au venit şi au trecut. Întrucât a hibernat câteva sute de ani, Ion avea acum şansa să devină persoana care nici el nici

altcineva care îl cunoscuse nu crezuse vreodată că va ajunge: cea mai inteligentă persoană de pe Pământ.

Odată cu răsăritul Soarelui, munţii îşi dezvăluie adevărata identitate: munţi de gunoaie, dezgustători şi din ce în ce mai urât mirositori pe măsură ce Soarele strălucea mai puternic, abrupţi şi instabili, rezultatul depozitării seculare a gunoiului fără nicio planificare prealabilă.

Pe coama cea mai înaltă a munţilor de gunoi, un camion urcă pe un drumeag îngust, bătătorit, de pe unul din versanţi. La volanul camionului se află şoferul, cea mai tâmpită figură pe care v-o puteţi închipui, o persoană grasă cu fălcile căzute şi propriile secreţii croindu-şi drum pe faţa buhăită spre gâtul scurt şi negru din cauza mizeriei cumulate în timp. Tunsoarea-i era futuristică, iar pe frunte are tatuat simbolul auriu McDonald's.

Priveşte pe o revistă porno în timp ce conduce, scoţând alternativ când exclamaţii excitate datorită imaginilor din revista porno, când grohăituri de teamă de fiecare dată când iese din drum fiind în pericol să se răstoarne cu maşina.

Încearcă să ajungă în vârf. Opreşte camionul şi împinge un levier, golind gunoiul pe care îl transporta. Muntele de gunoi tremură sub povara noii greutăţi. Şoferul desface o cutie de bere din care soarbe în timp ce priveşte în jur. Din depărtare se vede apropiindu-se o furtună uriaşă de praf negru.

Tot gunoiul este acum descărcat din camion. Şoferul aruncă cutia goală de bere în vârful grămezii de gunoi, dar furtuna de praf o rostogoleşte înapoi. Şoferul o aruncă iar. Şi iar. Enervat, ia cutia de bere şi o împinge în vârful grămezii de gunoi, ceea ce face ca grămada de gunoi să se prăbuşească, ceea ce face ca grămada de gunoi de sub cea prăbuşită se prăbuşeşte la rândul ei, şi aşa mai departe până la poalele muntelui de gunoi. A fost cu o cutie de bere mai mult decât putea suporta muntele de gunoi. în scurt timp, se produce o uriaşă AVALANŞĂ DE GUNOI !!!

Valurile imense de gunoi îngroapă oraşul de la poalele muntelui. În mijlocul acestei avalanşe, ies la suprafaţă boxele lui Ion şi Nela, plutind pe una din crestele valurilor de gunoi. La un moment dat, cele două boxe o iau în direcţii opuse.

Boxa lui Ion se opreşte pe o stradă murdară sub un panou gigantic cu o reclamă a unui bărbat bine făcut, supărat şi necivilizat, cu o ţigară în gură, şi sub care scrie: "Dacă nu fumezi ţigări Marlbent... Du-te dracului!"

De jur împrejur, toate clădirile, panourile, chiar şi hainele trecătorilor, sunt înţesate cu reclame. Zona pare o ruină. Peste tot, ecrane TV gigant făcând reclamă la vânzarea de maşini.

Pe străzi, oameni supraponderali, cu priviri tâmpe, se plimbă parcă fără niciun scop anume. Toţi au câte un tatuaj pe mâna stângă. Niciunul nu pare să bage în seamă avalanşa de gunoi, şi nici boxa lui Ion.

Namila

Purtată de avalanşa de gunoaie, boxa sparge fereastra unei case pe jumătate în ruină, aterizând pe podeaua unei camere mici unde abia încăpeau un balansoar şi un ecran TV gigant. înfipt adânc în balansoar, se legăna o namilă de om cu o figură nătângă, ameţită. Privea la televizor cu gura căscată, fără să fi observat boxa care tocmai aterizase pe fereastră. Afară, furtuna de praf şi avalanşa continuau, dar nimic nu părea să tulbure concentrarea tâmpă a namilei.

La televizor, un prezentator care se dorea amical, anunţă ritos: "în continuare, pe Kanal S, un nou episod din "Ochii din Umbră". Ha, ha,... hă..." Pe ecranul televizorului apare, într-un balcon la etaj, o figură de om slab, firav, privind îngrijorat în jos. Pe la spatele lui se furişează un alt personaj, un uriaş îmbrăcat sărăcăcios, care îl loveşte între picioare aruncându-l peste balcon. Namila din balansoar râde cu poftă.

Între timp, din boxa spartă, căzută pe podeaua camerei, încep să curgă fluidele colorate. Se aprind câteva LED-uri, şi un mesaj din boxă anunţă impersonal: "DEZGHEŢARE!".

La televizor, emisiunea continuă. Apare nevasta uriaşului şi detectivii, care îl ajută să se ridice pe cel care fusese aruncat peste balcon. Femeia îşi smulge părul din cap plângând şi recunoscându-şi vina. Uriaşul coboară în

stradă şi se repede din nou la amantul nevestei. Detectivii strigă la uriaş să se oprească, în timp ce îl împing de la spate către amărâtul ajuns între timp victimă. Namila din balansoar râde cât îl ţin puterile, ridicând mâinile în aer şi scoţând sunete răguşite prelungi.

Uşa boxei se deschide. Ion e slab mort. Deschide ochii, privind în jur uimit. Se crede încă în spitalul militar. Vede namila şi este derutat. Îl doare capul.

-"Aoleu!"

Namila rămâne cu ochii lipiţi de televizor, dar reacţionează automat la vocea lui Ion:

-"Ha?"

Ion îşi plimbă privirea de jur împrejur, mormăind fără vlagă:

-"Ce drac... Unde?... Ăsta e..."

Namila se întoarce scurt către el:

-"Taci dracu' din gură!" Revine cu privirea la televizor, continuând să se distreze pe seama celor din emisiune.

Ion priveşte derutat la namilă. Încearcă de câteva ori să se ridice, căzând de fiecare dată la loc în boxă.

Renunţă, rotindu-şi din nou privirea prin cameră.

-"Hmmm... Unde e Colonelul Costea? Aici e... Suntem la bază?"

Iritată, namila devine agresivă:

-"Îţi dau eu o bază ăăă... în cur, dacă nu taci!"

Ion, ameţit şi cu ochii întredeschişi, bate în retragere:

_ "Scuze, sunt doar... unde sunt?"

Namila:

-"TACI DRACULUI O DATĂ!"

Se ridică în picioare, cu care ocazie se poate constata că balansoarul respectiv îi ţinea loc şi de toaletă. Îşi ridică pantalonii, se încheie la nasturi, îl ridică pe Ion din boxă şi îl aruncă afară pe fereastră.

-"Aşa!"

Spitalul

Ion se ridică cu greu de la pământ. Priveşte de-a lungul străzii, şi tresare la vederea unui restaurant. Un cuplu de tineri obezi, cu tricouri scurte care făceau ca aceştia să pară mai degrabă dezbrăcaţi, se îndreptau spre restaurant.

-"Scuzaţi-mă (arată cu mâna spre restaurant), ce scrie acolo, deasupra?"

-"Să citim?! Da' ce, ţi se pare că arătăm a elevi?" Răspunde amenințător tânărul.

Ion se dă înapoi şi se împiedică, aproape căzând peste o maşină futuristică dărâmată trasă de o pereche de câini. Maşina scotea încontinuu un scârţâit asemănător cu cel al unei uşi când este deschisă. Ion cască ochii de uimire. Pleacă mai departe, ţinându-şi capul în mâini. "Probabil că am halucinaţii", gândeşte acesta. Străbate strada în lung şi în lat căutând cu disperare ajutor, dar limba română se deteriorase în aşa hal încât cu greu se mai putea face înţeles. Devenise un amestec ciudat de română, engleză, ţigănească, prescurtări folosite în discuţiile online şi jargonul şmecheraşilor de cartier. Înţelegea ce se vorbea, dar expresiile folosite de el sunau pompos şi arhaic pentru acei oameni din stradă, care râd de el şi fac glume pe seama lui. Unul din indivizi îl loveşte în piept şi îi face semne obscene cu degetele. Ion o ia la fugă.

La un moment dat se opreşte brusc. "Slavă Domnului!". La intrarea într-o clădire, scria mare, dar cu litere mâncate: "Spitlu Judţan", iar deasupra

atârna o pancartă mare pe care scria "Chirurgie cu PERSONALITATE!", cu o poză a unui om mărunţel în costum, cu un bisturiu în mână, şi o privire ameninţătoare gen "te-am prins!".

Ion se îndreaptă spre intrarea clădirii, cu capul în mâini. Se duce spre sala de aşteptare, unde întâlneşte oameni tolăniţi peste tot, cu tot felul de probleme ciudate. Un bărbat gras rămăsese încurcat în propriul maiou când încercase să se dezbrace de el, iar acum îl strangula. O familie rămăsese cu mâinile blocate într-un borcan de dulceaţă ca într-o "capcană" de şoareci.

Ion se îndreaptă clătinându-se spre ceea ce părea o casierie de la restaurantele fast food. În spatele acesteia se găsea o femeie cu privirea tâmpă şi plictisită, îmbrăcată într-o uniformă cu aspect între asistentele de spital şi chelneriţele de la McDonalds.

-"Bună, ăăă, fac parte dintr-un experiment militar şi nu mă simt prea bine. Cred că văd tot felul de lucruri..."

Asistenta:

-"Aha..."

Se uită în jos la o maşină care pare a fi o casă de marcat de la McDonalds. Pe aceasta nu se găseşte niciun cuvânt sau cifră, doar poze cu persoane în diverse situaţii dificile: un cot zdrelit, capul unei persoane încruntate cu un cuţit înfipt în cap, o încheietură de mână, un genunchi, etc. Se uită din nou la Ion, şi apoi din nou la casa de marcat, concentrându-se intens.

-"Ăăăă..."

În final degetul ei se opri pe o tastă cu poza unei persoane care dădea din umeri, dezorientată. Se aude vocea impersonală a unui calculator:

-"Diagnostic: bărbat!"

Asistenta:

-"Ha, fugi de-aici!"

Ion dă să plece, dar revine:

-"Există vreun loc de băut apă pe aici?"

Asistenta îi arată o direcţie cu degetul. Ion ajunge la tonomatul pentru apă de băut şi apasă butonul. Bea, şi face o figură confuză şi răvăşită. Constată că în loc de apă băuse un lichid fluorescent, verzui. Acum observă o inscripţie pe tonomat, "GRATIS, DE BĂUT". Ion opreşte un doctor care tocmai trecea pe acolo:

-"Scuzaţi-mă, pot găsi pe undeva apă obişnuită de băut?"

Doctorul, nedumerit:

-"Apă? Vrei să spui ca cea din toaletă? Pentru ce?"

-"Ca să... beau?"

Doctorul se holbează la el pentru o clipă, începând să râdă ca un idiot, şi pleacă râzând în continuare.

Ion ajunge într-o cameră cu aparatură care părea un amestec de echipament de auto-diagnosticare şi spălare automată a maşinilor, mânuit de un tehnician. Un om cu o figură tristă tocmai îşi ridica pantalonii, în timp ce tehnicianul apăsa pe un buton al aparaturii. Se aude o voce metalizată din interiorul aparaturii:

-"Ai hepatită!"

Omul este şocat. Izbucneşte în lacrimi. Se aude din nou vocea metalizată:

-"Hei, ia-o uşor! Boala ta e importantă pentru noi!"

Tehnicianul:

-"Următorul!"

Ion face un pas în faţă. Tehnicianul ia trei sonde conectate la maşina de diagnosticare.

-"OK. Asta trebuie să o bagi în gură". O ia pe a doua. "Pe asta o bagi în ureche" Vine la rând cea de a treia. "Iar pe asta în fund."

Ion ezită. Vede pe ceilalţi pacienţi care se zgâiau la el. Unul din ei strigă iritat: "Grăbeşte-te, TÂMPITULE!"

Ion, cu o figură nefericită, îşi bagă şi ultima sondă în fund.

Tehnicianul:

-"Drace, stai puţin". Scoate cele trei sonde mânuind stângaci cablurile acestora. "OK, asta merge în... Nu, stai puţin..."

Ion urmăreşte cu privirea sonda pe care o băgase în fund, ca la alba-neagra, dar degeaba. Tehnicianul se opreşte din amestecatul sondelor:

-"OK. Pe asta o bagi în gură."

Ion se uită cu groază la sonda pe care tehnicianul o apropie de gura sa. Ezită. Individul care aştepta la rând strigă:

-"HAIDE O DATĂ!"

După ce termină controlul, Ion se duce să aştepte rezultatul în sala de aşteptare. Dă acolo peste o revistă, "Severineanul". O ia în mână şi citeşte data de pe copertă: 11 iunie 2971. Ion şopteşte complet zăpăcit: "Trebuie să fie o greşeală de tipar."

Ion răsfoieşte revista. Se opreşte asupra unui articol: "Economia a căzut de tot, rahat!/ Inflaţia mai mare ca mă-ta". Un alt articol: "Furtunile de nisip ne suflă-n cur". Pe o altă pagină, o poză cu un om sărac, sub care se găseau vorbele acestuia: "Mi-e foame!"

Doctorul intră, o figură de netot cu mai multe diagrame în mână şi câteva hârtii listate pe calculator. Se adresează lui Ion:

-"Hei, cum merge treaba, bătrâne?"

-"Nu prea bine", răspunde Ion. "Am tot felul de halucinaţii aiurite. Cred că sunt drogat. Armata mi-a pus ceva în mâncare. E vorba de ceva strict secret, dacă ai putea să mă faci bine, să mă întorc mai repede la bază..."

Doctorul râde cu poftă:

-" Ha, ha. Să mă pupi în cur." Se uită la diagrama lui Ion. "Oricum, nu vreau să mă pronunţ. Agent secret sau nu, dar mă uit la diagrama ta, şi se pare că eşti terminat, vorbeşti ca o mumie, şi pari să fii cam retardat. În locul tău, bătrâne, m-aş odihni cât mai mult timp posibil."

-"Ce?" se enervează Ion. "Vreau să mai fiu consultat şi de un alt doctor."

Doctorul ia din nou în mână diagrama lui Ion:

-"OmniSev nu minte, omule. Dar ascultă la mine - e plină lumea de retardaţi care trăiesc foarte bine. Prima mea soţie era şi ea retardată, şi este pilot."

-"Bine, atunci mă voi duce la alt spital"

-"Deci, asta te costă şase miliarde de lei." Doctorul îi înmânează lui Ion o factură. "Semnează te rog aici, cât timp te scanez."

"Ce, şase miliarde?! Cum adică?"

În timp ce Ion citeşte factura, doctorul îl apucă de încheietura mâinii. Ion observă data facturii: 11 iunie 2971.

-"Ciudat. Este exact aceiaşi greşeală de tipar ca cea de pe coperta revistei ăleia... Ce dracu e asta..."

Ion rămâne cu privirea pierdută şi ochii în gol. Data de pe coperta revistei, data facturii, data de pe calendarul doctorului... Deodată toate capătă un sens.

-"Dumnezeule!!!"

În timp ce Ion începea să se dumirească, doctorul observă că acesta nu avea niciun tatuaj pe braţ:

-"Unde ţi-e tatuajul??" Doctorul începe să ţipe ca o maimuţă, cu mâinile fluturând deasupra capului. "Nu poţi fi scanat!!"

-"Ha?"

Doctorul apasă un buton de pe biroul său. Se declanşează sunetul pătrunzător al unei alarme. Ion îl roagă:

-"Aşteaptă un minut! Nu înţelegi!"

-"NU POŢI FI SCANAT!!!" urlă doctorul surexcitat.

-"Trebuie să vorbesc cu cineva din armată!" Ion realizează apoi unde se află. "Aşteaptă un minut. Sunt toţi morţi." Speriat: "Toţi pe care-i cunoşteam sunt morţi! Dumnezeule! Şi Zora! Mă despart o mie de ani de ea!"

Se pornesc mai multe alarme în spital. Mai multe persoane încep să ţipe: "O persoană care nu poate fi scanată!" Ion o ia la fugă şi iese din clădire.

Poliţia

Ion hoinăreşte pe stradă, încă surexcitat. Se opreşte în faţa unui magazin de electronice, şi priveşte pe fereastră la nişte televizoare cu aspect futuristic, fiecare cu câte un logo în colţ: "Kanal S", cu doi indivizi bătându-se, "Apasă TV" cu doi bărbaţi sărutându-se, "Talaf TV" cu un cântăreţ cu un lanţ greu, auriu, la gât...

Ion se uită perplex la toate acestea. Pleacă mai departe şi ajunge în faţa unui cinematograf. Vede reclama unui film din al cărui nume îi sare în ochi cuvântul "CUR" scris cu litere uriaşe, iar sub el cu un scris mai mic: "CEL MAI BUN FILM AMERICAN". Pe un ecran uriaş este afişat fundul uriaş al unui bărbat, cu zoom pe tot ecranul care se pârţâie din zece în zece secunde. O mulţime de oameni cu un aer primitiv, înspăimântător, râd ca nişte

babuini mâncând floricelele de porumb unsuroase pe care le bagă în mod mecanic în gură.

Ion pleacă speriat de acolo, şi ajunge pe treptele unei catedrale. Deschide uşa mare a clădirii. Într-un ring la altar, un individ muşchiulos îmbrăcat cu un echipament ca cel de la luptele greco-romane pe care scria IISUS îl loveşte violent pe un altul echipat la fel şi care avea inscripţionat cuvântul DIAVOL pe el. Asistenţa ajunge în delir când antrenorul Diavolului ia un scaun pliant cu care începe să-l lovească pe victoriosul Iisus. Ion dă înapoi, înspăimântat.

Între timp se înnoptează. Ion observă un fast food peste drum. Se îndreaptă într-acolo. O femeie cu patru copii înfometaţi se opreşte în faţa unui tonomat hidos cu aspect futuristic. Pe arcadele de la intrarea în restaurant, stă scris cu litere mari: "Administrat de OmniSev!". Femeia apasă pe un buton şi îşi expune tatuajul la vedere în faţa tonomatului. Se aude vocea impersonală, fals-entuziasmată, a tonomatului:

-"Ai un hamburger. Poftă mare!"

Femeia, furioasă:

-"Nu mi-ai dat niciun hamburger! Doar un ambalaj gol!"

Tonomatul:

-"Doriţi un... alt... hamburger?"

Femeia:

-"NU MI-AI DAT NIMIC!!!"

Tonomatul:

-"Contul dvs. a fost taxat." Se aude sunetul unei case de marcat. "Nu mai aveţi bani! Vă rugăm să reveniţi când vă veţi putea permite din nou să faceţi cumpărături!"

Femeia loveşte furioasă cu pumnii în tonomat. Se aude vocea din tonomat:

-"Hei! Calmează-te!" Femeia loveşte din nou. "Hei! Calmează-te!"

Femeia:

-"Copiii mei mor de foame! Iar tu mi-ai furat ultimii bani!"

Tonomatul:

-"Copiii tăi mor de foame. OmniSev consideră că niciun copil nu trebuie să moară de foame! Eşti o mamă rea! Am făcut o reclamaţie la Serviciul pentru Protecţia Copilului!"

Se aude o sirenă în depărtare. Femeia şi cei patru copii o iau la fugă.

Tonomatul:

-"Copii dvs. vor fi plasaţi în custodia McDonalds!"

Ion priveşte îngrijorat după fugari. Brusc, mai mulţi poliţişti cu aspect de idioţi înconjoară tonomatul. Unul din poliţişti îl vede pe Ion.

-"Hei, asta-i mama cea rea?"

-"Nu," răspunde un alt poliţist, "acesta nu poate fi scanat!"

-"S-ar putea să fie unul din cei de la spital! Perfect!"

Poliţiştii îl ridică pe Ion şi îl lovesc. Este împins într-o maşină a poliţiei. Ion se luptă cu poliţiştii care îl lovesc în continuare. Trecătorii râd stupid privind această scenă.

-"Pot să vă explic! Am făcut parte dintr-un experiment al armatei! Nu e vina mea!"

Un băieţel drăguţ îl arată pe Ion mamei sale:

-"Mami, omul ăsta vorbeşte ca o mumie!"

-"Aha, Aşa e.", aprobă mama.

Ion este azvârlit pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.Maşina are un aspect futuristic, dar interiorul e crăpat şi murdar. Pe geamul maşinii, Ion observă cu interes ceva pe stradă: BOXA GOALĂ A LUI NELA.

-"Hei, asta-i cealaltă boxă! Nela? Trăieşte? Trebuie să o găsesc!"

Unul din poliţişti se lasă pe spate şi îi dă câteva "castane" în cap lui Ion. Ion urlă de durere. Poliţistul ridică geamul despărţitor. Se aude vocea de acum familiară, mecanică:

-"Bine aţi venit în custodia poliţiei! Aveţi dreptul să... EROARE ÎN DOISPREZECE!" Se aude un sunet scurt. "îmi cer scuze, operaţiunea dvs. a cauzat o eroare fatală. Doriţi să raportaţi această eroare?... Doriţi să raportaţi această eroare?... Doriţi să..."

Ion, frecându-se la ochi de durere:

-"Nu!"

Vocea:

-"Operaţiunea dvs. a cauzat o eroare fatală. Doriţi să raportaţi..."

Ion:

-"Bine! Da!"

Vocea:

-"Mulţumesc..." Se aude un sunet prelung. "îmi cer scuze, operaţiunea dvs. a cauzat o eroare fatală în transmisia de date. Doriţi să raportaţi această eroare?"

Ion, nervos la c ulme:

-"Taci dracului din gură!"

Vocea:

-"Hei! Calmează-te! Doriţi să raportaţi această eroare?..."

Mesajul se repetă iar, şi iar...Ion este azvârlit în spate la punerea în mişcare a maşinii.

Telefonul

Nela hoinăreşte pe străzi, dezorientată şi încă adormită pe jumătate. Ajunge faţă în faţă cu un tip excitat care nu face nicio încercare să îşi ascundă privirea hulpavă, bolborosind chemări ininteligibile şi măsurând-o cu poftă de sus în jos.

Bărbatul:

-"Oaaaa... ăăăă... mmmm fato... aş putea să te scap de sărăcie..."

Nela nu îl bagă în seamă, continuând să se plimbe. Individul o urmează cu îndărătnicie. Nela priveşte de jur împrejur la lumea ciudată din jurul ei, încercând să înţeleagă ce se întâmplă:

"Ce mama...? Doamne, cum s-au schimbat lucrurile într-un an... Unde sunt toţi soldaţii ăia?"

Individul:

-"Mmmm, iubito, am o mână în pantaloni."

Nela îl ignoră în continuare. Observă o cabină telefonică cu aspect futuristic şi se duce spre ea. Priveşte nedumerită la aparat. Pare telefon, dar nu are tastatură. încearcă să ridice receptorul. Se aude o voce mecanică:

-"Bine aţi venit în reţeaua Romtelecom-RDS-RCS-Orange-Vodafone-Cosmote a guvernului României! Administrată de OmniSev! Vă rugăm să spuneţi numele persoanei apelate!"

Nela, nesigură:

-"Ăăăă... Iepurele?"

Se aude un clinchet, apoi vocea mecanică:

-"Sunt 9.721 abonaţi cu numele Iepurele." Nela priveşte confuză la telefon. "Vă rog să depuneţi 2.000 lei pentru a face legătura!"

Nela:

-"Două mii de lei?! De unde să iau eu atâţia bani...?"

Individul libidinos scoate din buzunar un teanc de bancnote, excitat. Nela se ia cu mâinile de cap, ştiind ce trebuie să facă. "Rahaturile astea nu s-au schimbat prea mult", îşi spune ea în gând. Ia banii de la individ:

-"În regulă, amice. Poţi să aştepţi o secundă până ce dau un telefon?"

-"Ohhh, sigur iubito, aştept cu plăcere."

Nela observă figura de idiot a libidinosului, şi îi vine o idee:

-"Zău?... îmi plac bărbaţii care pot aştepta."

Libidinosul:

-"Iubito, pot aştepta şi mai mult."

-"Ai putea aştepta o zi?"

-"Iubito, pot aştepta şi două zile."

Nela prinde curaj:

-"OK... Vezi că eu taxez pe oră."

-"Ohh, da, o să te bucuri că m-ai aşteptat, iubito..."

Libidinosul extrage bucuros câteva bancnote din teancul scos din buzunar, pe care i le dă lui Nela.

Judecata

Judecătoria e un loc murdar care seamănă mai degrabă cu o sală de clasă. Gunoiul este răspândit peste tot, iar graffiti umple toţi pereţii. Un steag flutură pe podea, în vârful unui morman de gunoi. Un grup de scandalagii aşteaptă să înceapă procesul. Mulţimea începe să râdă sarcastic când Ion îşi face apariţia târât într-o cuşcă. Un aprod umflat, îmbrăcat în nişte veşminte prea strimte pentru el, se plimbă de colo-colo cu un microfon. Asmute gloata ca un animator de la luptele de wrestling:

-"Sunteţi pregătiţi pentru JUSTIIIIIŢIE?!!"

Mulţimea intră în delir.

-"Avem un retardat care vorbeşte ca o mumie, care crede că el poate să nu-şi plătească facturile de la spital! Vreţi să îi plătiţi voi facturile de la spital!?"

Mulţimea:

-"NUUUU!"

Ion este lovit cu roşii aruncate din mulţime. Aprodul:

-"Nu vă aud!!!"

Mulţimea:

-"NUUUUUU!!!"

Intră judecătorul. Este surprins şi supărat de vacarmul din sală. Loveşte cu ciocanul până când toată lumea tace. În timp ce vorbeşte, unele cuvinte le rosteşte ridicând foarte mult vocea. Pare tipul de persoană cu o încredere stupidă în propria judecată, care nu a întâlnit încă pe altcineva mai deştept decât el însuşi care să îl poată contrazice. Se adresează sălii într-o limbă stâlcită, rotindu-şi ochii:

-"Încât spuneţi toţi că nu aveţi bani, v-am obţinut conform regulii un avocat din oficiu."

Intră avocatul lui Ion. Nimeni altcineva decât namila care-l aruncase pe fereastră. Ion rosteşte cu uimire:

-"Tu eşti avocatul meu??"

Namila deschide o geantă unsuroasă din care scoate un teanc de notiţe mototolite şi pătate. Se uită peste ele.

-"Aşa deci, ăăă... Se spune aici că ai furat un spital. De ce ai făcut asta?"

Ion:

-"Sunt nevinovat!"

Namila se ia cu mâinile de cap:

-"Nu asta spune celălalt avocat..."

Ion, exasperat:

-"Care celălalt... Ascultă! Trebuie să mă ajuţi să pot vorbi! Pot explica totul! Putem să îi aducem la tine acasă să le arătăm boxa în care mă găseam!"

Judecătorul loveşte cu ciocanul pentru a face linişte:

-"Taceţi cu toţi din gură! Încerc să mă concenterez pe acest caz!" Toată lumea tace. "OK, gata. Vom utiliza procesul de deliberare, examinând diferitele aptitudini ale acestui individ, şi vom vedea ce verdit vom da în acest caz. Deocamdată, de ce credeţi că a făcut el ce a făcut?"

Procurorul se ridică în picioare. Poartă un tricou pe care scrie "Avocaţii O Fac în faţa unui judecător". Are un accent de surfer beat:

-"OK, una la mână, înălţimea voastră? Este suficient să vă uitaţi la el." Mulţimea întoarce capul spre Ion şi începe să râdă. "Şi B, ne bazăm pe toate aceste evidenţe, despre cum, ca de exemplu acest individ, nu a plătit

spitalul, OK? Şase miliarde de lei? Şi am auzit că nici nu are tatuaj. Şi eu le am pe toate... Glumiţi, probabil. Verifică-l, omule. Judecătorul trebuie să decidă, Vinovat! Pace!"

Procurorul se aşează, mândru de discursul său, în timp ce mulţimea aplaudă. Ion încearcă să se apere:

-"Vă rog! Lăsaţi-mă să vă explic ce s-a întâmplat!"

Avocatul său se ridică indignat lovind cu pumnul în masă:

-"Obiecţie!"

Mulţimea din sală se linişteşte, Privesc cu toţii la avocat. Ion este plăcut surprins. Judecătorul întreabă:

-"Pentru ce obiectivezi tu?"

Avocatul pare nesigur pentru o clipă. Ion îi şopteşte avocatului:

-"Dumnezeule, ajută-mă doar să ajung la tribună!"

Avocatul:

-"OK. Aha. OK, Înălţimea Voastră... Obiectez că acest individ mi-a spart şi apartamentul meu!"

Ion:

-"Ce??"

Avocatul:

-"Da, Înălţimea Voastră! Şi obiectez pentru faptul că nu are niciun ban să mă plătească după ce va consuma toţi banii pentru ce a furat din spital."

Ion:

-"Nu spune că am furat! Doar eşti avocat!"

Mulţimea începe să îl huiduie pe Ion. Avocatul:

-"Şi obiectez că m-a întrerupt în timp ce priveam 'Ochii soacrei'!"

Acuzaţia aceasta a fost cireaşa de pe tort pentru mulţime, care a început să arunce cu resturi de mâncare în Ion. Acesta se ridică:

-"OK, ăăă, înălţimea Voastră, cred că e vorba de o eroare judiciară la mijloc, sau ceva asemănător!"

Avocatul:

-"Îţi voi da eu o eroare judiciară în fund dacă nu taci din gură!"

Toată lumea, inclusiv judecătorul, se prăpădesc de râs. Sala de judecată răsună de râsetele stupide ale mulţimii. Ion încearcă să acopere vacarmul:

-"Vă rog, ascultaţi!"

Procurorul îl imită pe Ion cu o voce impersonală:

-"Vă rog, ascultaţi!"

Mulţimea din sală se ţine de burtă de râs. Avocatul face o plecăciune de apreciere către procuror. Ion strigă din răsputeri:

-"Nu am furat nimic! Fac parte dintr-un experiment militar, de acum câteva sute de ani. Ceva nu a mers cum trebuie. Mai era şi o fată."

Mulţimea strigă la Ion să ia loc. Judecătorul îşi notează ceva într-o tabletă computerizată OmniSev şi priveşte încruntat la rezultatul obţinut. Bate apoi cu ciocanul până se face linişte:

-"În regulă, calmaţi-vă cu toţii. Ideea e că indivisualul efeminat aduce multe puncte, în privinţa, ăă, alegaţinismului a, ăă, ceea ce transgresează în acel moment specific. Astfel încât eu cred..." Ion se agaţă cu speranţă de fiecare cuvânt al judecătorului. "Hmmm..." Suspans prelungit. Judecătorul gândeşte, mulţimea aşteaptă. Viitorul lui Ion este cântărit cu grijă. "Hmmm..." Judecătorul se ridică în picioare. Se concentrează, gândind

intens. Se opreşte, cu spatele la sală. "Verdictul meu...?" Trage în sus de pantaloni. "VINOVAT!" scrie pe fundul pantalonilor săi.

Mulţimea explodează. Ion se apucă disperat cu mâinile de cap. Aprodul:

-"Va merge la... (cu mulţimea la unison) Îîîîîînchiiiiisoareeeee!!!"

Ion se uită cu disperare la mulţimea în delir. Poliţiştii îl iau brutal pe Ion târându-l în afara sălii.

Identitatea

Ion se găseşte în clădirea Evidenţei Persoanelor, escortat de poliţie. Alte persoane stau la diverse cozi pentru paşapoarte, permise de conducere, etc.

-"Ce căutăm aici?", întreabă Ion.

-"Îţi facem tatuaj", îi răspunde unul din poliţişti.

Ion este condus legat cu o zgardă în ceea ce pare un uriaş ATM cu un calculator montat pe el, pe care scrie "OmniSev CNP". Se aude o voce din calculator:

-"Bine aţi venit în programul de procesare a identităţii al României! Vă rugăm să introduceţi braţul în recipientul pentru braţ!

Ion îşi introduce braţul într-un orificiu din maşină, până la cot. Maşina prinde şi strânge mâna lui Ion ca un aparat de presiune arterială.

-"Mulţumesc! Vă rog să vă spuneţi numele aşa cum apare el pe cartea dvs. de identitate, documentul numărul 2... 4... G... 3.

Ion pare complet derutat.

-"Nu sunt sigur dacă am o carte de identitate. Dar numele meu este..."

-"Aţi introdus numele... NU SUNT SIGUR. Este corect, NU SUNT SIGUR?"

-"Ce? Nu! Nu este corect!"

-"Mulţumesc! "Nu" este corect! "Este "Sunt Sigur" corect?"

-"Ce?? Nu! Nu, nu este! Şterge! Anulează! Ai trecut numele greşit! Numele meu este Boeru Ion! Nu "Nu Sunt Sigur"!

-"Aţi confirmat deja că numele dvs. este "Nu"! Vă rog să confirmaţi prenumele, "Sunt Sigur".

-"Nu! Prenumele meu nu este "Sunt Sigur"! Vreau să spun... nu, stai!"

-"Mulţumesc, Nu Sunt Sigur! Confirmarea dvs. este completă! Aşteptaţi vă rog un minut până tatuez noua dvs. identitate pe braţul dvs.!"

Panicat, Ion încearcă să îşi scoată braţul din maşină. Nu reuşeşte.

-"Nu! Stai! Dă-mi braţul înapoi!"

-"Hei, calmează-te!"

Maşina începe să tatueze braţul lui Ion. Este foarte dureros. Se aude un bâzâit profund. Ion încă mai încearcă să îşi scoată mâna, fără să reuşească. Loveşte mânios cu pumnul braţului liber în maşină.

-"Mulţumesc, NU SUNT SIGUR. Fişa dvs. de identificare este acum completă."

Închisoarea

O altă clădire guvernamentală.

Un poliţist:

-"Dumnezeule... Trebe să-ţi testăm IQ-ul şi aptitudile, acum. "

Ion:

-"Pentru ce? "

-"E bun să-ţi vedem aptitudile, c-aşa ştim ce îţi dăm de muncă la închisoare. "

* * *

Cozi întregi de oameni la staţiile de testare, cu câte o pereche de căşti pe cap. Testele sunt extrem de simple, chiar idioate: introducerea unor cepuri în găuri de dimensiuni adecvate, potrivirea unor blocuri colorate, atingerea nasului cu un deget, etc.

Ion se aşează la una din staţiile de testare, cu o pereche de căşti pe cap. Lângă el, un tânăr enervat încearcă să introducă un cep rotund într-o gaură pătrată. În căştile lui Ion se aude o voce metalică:

-"Dacă ai o găleată de două kile, şi o altă găleată de cinci kile, câte găleţi ai? "

Ion e nedumerit, e prea uşor. Răspunde la microfon:

-"Două? "

* * *

Ion se găseşte într-un autobuz tixit cu criminali cu figuri înspăimântătoare. Ajunşi în curtea închisorii, deţinuţii sunt daţi jos din autobuz. Ion este aruncat într-o cameră unde noii deţinuţi sunt pregătiţi pentru închisoare: li se iau hainele în schimbul noilor uniforme, şi sunt trimişi pe mai multe nivele - Securitate maximă, Securitate minimă, sau Deţinuţi temporar.

În curtea închisorii, un uriaş este aşezat pe pământ, dezbrăcat. Burta sa grasă, uriaşă, se revarsă pe pământ. Stă cu fundul pe un deţinut slăbănog, care dă din picioare încercând să scape din acel coşmar.

Ion priveşte dezaprobator la această scenă. Uriaşul observă privirea sa:

-"Tu eşti următorul! "

Ion face un pas înapoi, panicat. Este cât pe ce să fie prins la podea sub uriaşa masă de grăsime. Disperat şi speriat, îi vine o idee, adresându-se, cu speranţă, gardianului:

-"Ăăăă, deocamdată... ies din închisoare azi? "

Pauză. Gardianul se uită fix la Ion, încercând să înţeleagă... apoi îl pocneşte în cap cu palma pe Ion:

-"Ai greşit nivelul, tâmpitule! "

Ion:

-"Aha, ăăă... Sunt un mare tâmpit, scuze. "

Gardianul îl înhaţă pe Ion, îl trage printr-o poartă securizată, şi îl împinge spre nivelul Deţinuţilor temporari.

Un alt gardian scanează tatuajul lui Ion şi verifică rezultatul în calculator:

-"Ăăă... ăăă, aha. nu văd să fii aici, aşa că, ăă, rămâi în închisoare. "

Ion:

-"Poţi verifica din nou? Pentru că e ca şi cum aş fi fost în închisoare. Individul ăla s-a aşezat pe faţa mea şi toate alea... "

Gardianul priveşte în sus enervat, apoi se uită din nou în calculator, nedumerit. Se concentrează intens, căutând numele lui Ion. După o scurtă pauză, Ion se depărtează mergând fără grabă. Toate privirile stau aţintite asupra lui. Alarma porneşte să urle. Rămân cu toţii privind spre Ion. Gardienii par nedumeriţi şi speriaţi.

Ion o ia la fugă cât îl ţin puterile. Distanţa dintre el şi poliţişti creşte.

Învoiala

Ion se opreşte un moment, cu răsuflarea tăiată. Priveşte în sus şi recunoaşte un panou familiar - reclama cu Ţigările Marlbent. Atunci vede şi boxa sa, aruncată prin fereastra spartă a apartamentului Namilei.

Acesta stătea în faţa televizorului în balansoarul său, strângând cu putere şi muşcând cu poftă dintr-un tub gigant pe care scria MÂNCARE. La televizor, prezentatorul anunţa cu emfază: "Sunteţi în Reţeaua Masturbării, cea mai bună reţea din ultimii 300 ani!" Namila se strâmbă. Se aşază mai comod în balansoar pentru a savura emisiunea TV. Plăcerea îi este întreruptă de o puternică bătaie în uşă.

-"Pleac' de-aici! Dispari!"

Bătăile în uşă continuă. Namila se ridică supărată şi deschide uşa. Ion intră şi trânteşte uşa în urma lui, privind în jur cu teamă.

-"Hei, ieşi dracu' afară!"

Ion:

-"Nici vorbă! Tocmai m-ai băgat la închisoare, nevinovat!"

-"Păi da... mi-ai spart casa."

-"Da, da... Puteam să te exclud din baroul avocaţilor. Aşa ai fi ajuns şi tu la închisoare pentru că nu ai mai fi avut bani."

Namila pare speriată.

-"Zău?"

Ion:

-"Ok, uite ce e, eşti singura persoană pe care o cunosc. O să mă ajuţi."

-"Şi ce vrei să fac?"

-"Păi, m-am gândit - sunt peste o mie de ani de când cineva a inventat călătoria înapoi în timp. Adică, cred că era foarte aproape. Era ceva cu Einstein, cam aşa ceva?"

-"Aa?"

-"Ştii tu, un fel de maşină a timpului?"

--"Ăăăăăăă..."

Ion se uită în jur, mutându-şi privirea de la faţa Namilei la tubul de "Mâncare" şi la televizor. Se lasă să alunece în jos pe perete.

-"Cred că nu sunt prea multe şanse."

Namila:

-"Aa, nu, au o maşină a timpului."

-"Zău? Eşti sigur? Mă poate duce înapoi în 2012?"

-"Aha, da' e foarte scump şi sparge toate barierele temporare. pentru că a fost făcut de nişte tipi cu mult timp în urmă."

-"Nu-mi pasă, trebuie să mă duci acolo."

-"Auzi, de acord cu tine, da' tu nu ai fost trimis la închisoare fiindcă nu aveai bani?"

Ion este în încurcătură. Deodată, îi vine o idee:

-"Ok, ce zici de asta? Tu mă duci la maşina timpului, şi când oi ajunge eu înapoi acasă, deschid un cont de economii pe numele tău. După o mie de ani, vei avea în cont miliarde!"

Namila se uită inexpresiv la Ion, care continuă:

-"Datorită dobânzilor acumulate. Vei avea în contul ăla miliarde de lei!"

-"Îmi plac banii. Câte miliarde voi avea?"

Ion inventează la repezeală:

-"Ăă, cam zece!"

-"Maşina timpului costă 20 de miliarde."

-"Bine, atunci... 30! 30 miliarde de lei!"

Namila rumegă ideea:

-"Dacă aveam 30 şi maşina timpului costă 20... Cât e minus 20 din 30?"

Ion caută un răspuns cât mai profitabil:

-"Este, ăăă... Aşa, face 80 miliarde lei. Ăsta ar fi un grandios minus."

-"Aha. îmi plac banii."

Se aude o bătaie puternică în uşă:

-"Poliţia! Deschide uşa! Căutăm un evadat, pe numele "Nu Sunt Sigur"!"

Namila se uită la Ion, apoi la uşă nefiind sigur ce să facă.

Fuga

Ion, şoptind: "80 miliarde..."

Încă o bătaie în uşă.

Namila:

-"Este, ăă... în altă parte."

Unul din poliţişti, de partea cealaltă a uşii:

-"O maşină de cola din apropiere ne-a semnalizat că tatuajul evadatului ar fi aici."

Namila:

-"Păi, ăă... nu puteţi intra."

De afară se aud răcnetele supărate ale poliţiştilor, care încep să lovească în uşă pentru a o dărâma. Namila şi Ion se uită la fereastra spartă.

-"Să mergem să-mi iau banii", mormăie Namila. Sar amândoi pe fereastră chiar în momentul în care poliţiştii năvălesc în încăpere.

Namila şi Ion aleargă spre maşina Namilei. Intră în maşină. Ion:

-"Ok, mai e un lucru de făcut. Trebuie să găsim mai întâi fata."

-"Ăă... hmm... E bună?"

-"Hm, mda, nu arată prea rău pentru aici. Doar că..."

-"Te întreb fin'că ea nu făcea parte din înţelegere."

Un poliţist sare pe fereastră şi aleargă spre maşină.

-"Ok, mai adaug încă zece miliarde, dar porneşte odată!", strigă Ion.

Namila porneşte maşina care demarează în trombă. Coteşte brusc pe o stradă laterală. Din depărtare se aude apropiindu-se sirena poliţiei. Ion tresare:

-"Aha, boxa ei e chiar aici, pe dreapta, deci ea nu poate fi prea departe... Sper..."

* * *

În acelaşi timp, pe o altă stradă, Libidinosul negocia cu Nela:

-"Deci, când ne apucăm de treabă? Ai zis de 10.000 dolari pe oră, şi au trecut de atunci cam trei zile, nu?"

-"Oh, da, curând, iubitule. De ce nu vii tu mâine?"

Libidinosul scoate un teanc de 10.000 dolari.

-"Da, sigur că da, iubito, pen'că până la urmă tot îmi vei plăti!"

Libidinosul se urcă în maşină şi pleacă. După un timp, apare Ion.

-"Nela! Sunt eu, Ion."

-"Ha? Aha! Ce drac..."

-"Urcă în maşină! Repede!"

-"Ce dracu' se întâmplă aici? Ce-ai păţit?"

-"Îţi explic mai târziu, intră repede în maşină", strigă Ion la Nela.

Nela sare în maşină, Namila demarează rapid. Sirenele se aud mai tare. Nela vede maşina poliţiei care tocmai apare după colţ, la un bloc distanţă de ei.

-"Ia stai aşa... Poliţiştii ăştia te urmăresc?"

-"Aha."

-"Şi tu mă urci în maşină? Drace, m-am procopsit cu doi tâmpiţi!"

-"Încercam doar să te ajut!"

-"Să mă ajuţi? Ce-ai făcut de te urmăresc poliţiştii ăştia?"

Namila:

-"A spart un spital."

Ion:

-"Nu, nu-i adevărat!"

Namila:

-"Ba da! Şi a fugit şi din închisoare."

Poliţiştii se apropie. Ion:

-"Hei, dă-i benzină!"

-"Ce e aia "benzină?", întreabă Namila nedumerit.

-"Asta înseamnă să conduci mai repede!"

Deodată izbucneşte ca din senin o altă furtună uriaşă de nisip, care-i ajută pe cei trei să se piardă de poliţie. Sirenele se aud din ce în ce mai slab.Nela se freacă gânditoare pe fund.

-"Au trecut o mie de ani?! Iepure o să mă omoare! înnebuneşte el când întârzii o zi cu banii, darămite acum!"

-"Ăsta-i prietenul tău?", întreabă Ion.

-"Ah, şi un fel de manager, de asemenea."

-"Ei bine, dacă îi datorezi bani, nu trebuie să îţi mai pese, Nela, fiindcă e mort de sute de ani."

-"Dar spuneai că există o maşină a timpului!"

-"Da, există o maşină a timpului, dar atunci nu exista."

-"Nu-l ştii pe Iepure! Nu-i pasă unde e maşina timpului - acum, atunci, săptămâna trecută - găseşte el o modalitate să pună mâna pe mine."

-"Nu cred că înţelegi."

Nela pune un teanc de bancnote pe mâna sa:

-"I-am promis că voi fi plecată doar un an. Trebuie să-i dau banii ăştia când voi reveni la el."

Clubul

Ion ia banii şi se uită la ei. Bancnota de 10.000 dolari arată ca o copertă împopoţonată a unui CD de manele. În centru este un fost preşedinte cu părul lung, cu braţele sprijinite pe umerii a două fete în bikini, şi un lanţ de aur la gât de care atârnă semnul gigant al dolarului. Pe marginea bancnotei sunt înscrise diverse sloganuri: "Zece mii de mardei", "Bun de plată", ş.a.

-"Nu sunt sigur că banii ăştia or să fie buni când vom reveni în 2013."

Nela râde cu superioritate, luând banii înapoi.

-"Spune-i asta Iepurelui... Drace! O mie de ani? Ce s-a întâmplat?"

-"Nu ştiu... Poate au uitat pur şi simplu de noi..." Ion îşi strânge capul în mâini, disperat. "Probabil că toţi au uitat de noi..."

Namila îi compătimeşte:

-"Asta-i rău, omule. Sînt cu totu' de partea voastră."

Ion scoate mâna pe geamul maşinii. Când trec pe lângă un bancomat, este scanat tatuajul de pe mâna acestuia. Calculatorul de bord al maşinii Namilei se aprinde:

-"Dinu Petrescu! Adăposteşti un fugar pe nume Nu Sunt Sigur!" Poza lui Ion apare pe monitor. "Trage te rog pe dreapta şi aşteaptă să vină poliţia pentru a-l aresta! Mulţumesc pentru cooperare!"

Maşina începe să încetinească. Namila:

-"Mi-a oprit bateria!"

Împreună cu Ion şi Nela abandonează maşina blocată şi încep toţi trei să alerge pe stradă spre primul local care le iese în cale, un bizar club de noapte.

-"Veniţi! Ne putem ascunde aici!"

Se aşează toţi trei la coada celor care intrau în club. Înăuntru, o atmosferă hip de tineri care se distrau gălăgios. La intrare, un robot ("Fabricat de OmniSev") scanează tatuajul fiecărei persoane care intră în club. E rândul unui tânăr să fie scanat. Se aude vocea hârşâită metalică a robotului:

-"Eşti prea SĂRAC şi URÂT ca să intri!"

Tânărul iese în stradă cu paşi târşiţi. E rândul unei fete, Robotul:

-"Eşti prea... cu SÂNII PREA MICI ca să intri!"

Fata pare şocată şi jignită. Robotul:

-"Hei, calmează-te!"

Urmează Ion, Nela şi Namila. Ion îşi suflecă mâneca, apoi îşi dă seama ce era să facă şi îşi trage repede mâna înapoi:

-"Drace, ce mă fac?"

Robotul:

-"Eşti prea... CĂUTAT DE POLIŢIE! Aşteaptă te rog aici pentru a fi arestat!"

O iau la fugă toţi trei. Robotul îşi continuă imperturbabil controlul la următorul tânăr:

-"Eşti prea... TUCIURIU ca să intri!"

În stradă se aude un zgomot asurzitor. Poliţiştii descoperiseră maşina Namilei şi trăgeau asupra ei cu armele din dotare. Uriaşi cu figuri tâmpe şi foarte bine înarmaţi, începură să tragă la întâmplare. Violenţa aceasta

ilogică excită trecătorii, unii aclamându-i pe poliţişti, în timp ce alţii pornesc scurte lupte de stradă.

Ion, Nela şi Namila aleargă din răsputeri, îndepărtându-se de poliţie.

Hipermarketul

Răsare Soarele. Ion, Nela şi Namila apar de după un colţ al unui bloc neterminat, buimaci. Nela:

-"Mai e mult?"

Namila:

-"Mai sunt vreo câţiva kilometri, cred"

Nela se înconvoaie. Ion se sprijină de un stâlp, privind cu coada ochiului spre Soarele de dimineaţă:

-"Oh, Doamne. Sunt încă buimac, după 1.000 de ani de somn. Cred că aş putea intra în cartea recordurilor."

Namila:

-"Ei bine, nu cred ca avem timp pentru o muncă manuală chiar acum." Ion şi Nela se uită unul la altul confuzi. "Oricum, hipermarketul e acolo, o să le ia ceva timp până să ne găsească la maşina timpului."

Namila arată cu mâna la un gigantic hipermarket înconjurat de mii de barăci ale oamenilor fără adăpost. Ion şi Namila reiau fuga spre hipermarket. Ajung toţi trei la uşa de intrare, dar văd vreo 20 de poliţişti de partea cealaltă. Încearcă rapid să dispară în mulţimea cerşetorilor. Ion şi Namila se pierd în mulţimea de oameni flămânzi fără adăpost care se roagă să fie lăsaţi să intre. Ion:

-"Nu pot să-i las să îmi vadă tatuajul, deci plăteşti tu pentru noi, da?"

-"Aha, da." Namila îşi plimbă mâna peste scanerul de lângă intrarea principală. "Trei"

Se aude vocea computerului:

-"Dinu Petrescu! Ai adăpostit un fugar azi! Adăposteşti în continuare un fugar?"

Namila pare nervoasă. Ion îi şopteşte:

-"Spune "nu"!"

-"Ăăă... nu."

Computerul:

-"Mulţumesc! Nu ştii pe unde ar putea fi fugarul Nu Sunt Sigur?"

-"Ăăă...Nu?"

-"Mulţumesc!"

Cei trei trec de uşa automată de la intrare. Un bătrân slab se apropie de intrare în spatele lor. I se scanează tatuajul. Computerul:

-"Vasile Ionescu! Ai văzut vreun criminal periculos prin apropiere?"

-"Hmm... Nu sunt sigur..."

Computerul:

-"Mulţumesc! Eşti "Nu Sunt Sigur"! Eşti un criminal căutat!"

Brusc uşa automată se blochează prinzându-l pe Vasile între două din lateralele sale. Computerul:

-"Vă rugăm să vă îndepărtaţi de criminal, vom notifica autorităţile! Ne cerem scuze pentru neplăcerile cauzate!"

Bătrânul speriat începe să bată cu pumnii în geamul uşii. Mai mulţi poliţişti se apropie şi îl iau pe sus:

-"Gata! L-am prins!"

Poliţiştii îl târăsc pe Vasile afară, îl pun la pământ şi îi pun cătuşele.

Ion, Nela şi Namila trec printr-o hală uriaşă, cât mai multe terenuri de fotbal, iluminată natural printr-o gaură uriaşă decupată în tavan, în care se găsesc de toate, de la televizoare la turme de capre. Sunt agăţaţi în drumul lor spre zona centrală de Robotul de Bun Venit:

-"Bine aţi venit la hipermarket! Vă iubesc!"

Ion, deranjat:

-"Hm... Mulţumesc."

Pe măsură ce alţi clienţi intră în hipermarket, Robotul repetă într-una:

-"Bine aţi venit la hipermarket! Vă iubesc!"... "Bine aţi venit la hipermarket! Vă iubesc!"...

Namila:

-"Naveta e aproape de electronice. Mai e cam un kilometru până acolo."

Ion, Nela şi Namila se grăbesc,, trecând în fugă pe lângă mai multe magazine. Namila încetineşte, cu respiraţia tăiată. Ion:

-"Alergăm de-o groază de timp. Cât mai e?"

Namila:

-"Cam un kilometru."

Nela:

-"Păi tot aşa ai spus cu o oră în urmă! Eşti sigur că ştii unde mergem?"

-"Aha, ştiu locul ăsta foarte bine, aici am făcut şcoala."

-"În hipermarket?"

-"Aha. Trebuie să încetinim, nu mai pot"

O pornesc toţi trei mai departe la pas. Namila:

-"Da' de ce ţineţi voi aşa de mult să vă întoarceţi? La istorie în şcoală, ne-au spus că oamenii erau pe vremuri cam tâmpiţi."

Ion:

-"Poate aşa e, dar cel puţin acolo nu eram căutat de poliţie... (cu mulţumire) Urma să am şi o pensie, şi o prietenă frumoasă care probabil că a murit tot aşteptându-mă..."

-"Eu nu prea aveam de ales. Iepurele o să fie supărat rău dacă nu mă-ntorc."

-"Nela, nu cred că înţelegi prea bine..."

-"Nu, cred că tu nu înţelegi." Nela se opreşte. "Am timp să mă duc până la baie? Mă întorc imediat."

Nela se îndepărtează. Ion şi Namila aşteaptă. Namila o petrece cu privirea:

-"Mmmm E mişto. Te superi dacă mă dau la ea? Îmi place să fac sex cu puştoaice."

-"Cred că oricui îi place."

-"Da, da' mie îmi place mult. Ooooh..."

Ion priveşte deranjat cum Namila porneşte un dans erotic primitiv. Oamenii se opresc uitându-se la ei.

-"Hei, opreşte-te! Or să ne prindă din cauza ta."

În timp ce Ion îşi vântură mâna încercând să oprească dansul Namilei, un televizor din unul din rafturi scanează tatuajul lui Ion. Deodată, toate televizoarele încep să prindă viaţă. Se aude o voce metalică:

-"Atenţie! OmniSev a detectat un fugar periculos lângă zona 5C din hipermarket!"

Prefectura

Ion:

-"Drace! Hai repede să o găsim pe Nela!" Dar poliţiştii în maşini de interior se apropie cu repeziciune direct spre ei, blocându-le accesul spre baie. Se opresc. "La dracu'! Ce ne facem acum? Nu putem pleca..."

Pe toate televizoarele din secţia electronice apare poza lui Ion. Se aude vocea Computerului:

-"Avem un fugar cu numele de Nu Sunt Sigur, cu figură de mumie. Un cadou pentru oricine îl prinde!"

Deodată, sute de indivizi răsar de peste tot, căutând în jur după Ion. Ion ţine capul plecat, încercând să nu se facă remarcat.

-"Drace! E sinucidere curată dacă încercăm să ajungem la ea. Ce-ar fi să mergem între timp la maşina timpului, ne întoarcem înapoi în timp, şi aş putea să îi spun lui Nela să nu accepte experimentul. Atunci ea nu ar mai fi aici. Ar merge, nu?"

Namila se uită cu gura căscată la Ion, părând că e gata să îi explodeze capul de atâta gândire intensă. Ion îşi continuă propria logică:

-"Ba nu, stai aşa, ea e încă aici, deci... asta înseamnă că nu m-am întors înapoi în timp?"

Namila.

-"Ăăăă..."

Sirenele se aud din ce în ce mai aproape. Un individ îl recunoaşte pe Ion şi începe să urle. Ion, continuându-şi şirul ideilor:

-"Bine, adică nu, stai. încă nu am fost, Nu? Deci mă voi întoarce înapoi, le voi spune să nu facă experimentul, şi atunci nici eu nu îl voi face, şi deci nu va mai trebui să revin aici ca să o salvez dacă ea nu e... nu, stai aşa..."

Maşinile poliţiştilor se apropie. Ion:

-"Dar... Stai aşa, poate că deja am fost înapoi şi le-am spus să nu facă experimentul şi ea a dispărut, şi de-asta nu o văd... Dar atunci, eu de ce mai sunt aici? M-am întors înapoi pentru alt... Ai văzut cumva vreun moment doi de mine?"

Ion îşi strânge capul în mâini, zdruncinat de complexitatea conceptului, în timp ce sirenele se apropie.

-"Drace, cum o funcţiona călătoria asta în timp?"

Maşinile opresc. Poliţiştii ies din maşină. Ion şi Namila o iau la fugă, dar fără succes. Poliţiştii îl prind pe Ion, şi îl târăsc spre o maşină a poliţiei. Ion strigă disperat:

-"Nela!!!"

Namila le crează ceva mai multe probleme poliţiştilor. Încearcă să se ascundă sub o maşină a poliţiei, târându-se prin praf. Poliţiştii trag de el şi îl aruncă într-o altă maşină.

**

Nela iese din toaletă exact la timp pentru a vedea maşinile poliţiei plecând cu Ion şi Namila. E speriată. Un poliţist priveşte în direcţia ei. Înainte de a o vedea, Nela se ascunde în spatele unei canapele.

În maşina poliţiei, Ion este pe bancheta din spate, cu doi poliţişti în faţă. Ion, timid:

-"Aş putea..."

-"Ajunge cu rahaturile tale, domnule." Unul din poliţişti întinde mâna şi îi dă o castană în cap lui Ion, care se trage înapoi, căscând ochii şi gemând de frică. Poliţistul se uita la monitorul computerului:

-"I-auzi aici spune că trebuie să-l ducem pe individul ăsta la... Prefectură?!"

-"Ha?"

-"Aha. Spune că Prefectul vrea să îl vadă."

Ion căscă ochii de uimire:

-"Prefectul?"

Poliţistul îi mai arse o castană lui Ion:

-"Domnule, nu îţi mai spun încă o dată."

Ion se trage înapoi.

Ajung în parcarea Prefecturii. Aceeaşi clădire, dar cu pereţii scorojiţi şi încărcată cu scrisuri de toate felurile, inimioare şi desene obscene. Clădirea care mai demult fusese Hala Negru Vodă se transformase într-un cazinou înconjurat de gunoaie neridicate de ani, şi din care intrau şi ieşeau încontinuu tot felul de indivizi dubioşi. Părculeţul din faţa Prefecturii devenise raiul câinilor vagabonzi, care se uşurau pe o statuie în ruină a unui fost primar.

Pe zidul de la intrarea în Prefectură trona poza uriaşă a actualului Prefect.

**

Nela iese din hipermarket. Opreşte un trecător:

-"Scuză-mă, poţi să îmi spui unde e, ăăă, maşina timpului?"

Individul o măsoară cu privirea de sus în jos.

-"Iubito, am eu o maşină a timpului în pantaloni."

-"Bravo."

Nela îşi continuă drumul. Individul se ţine după ea.

-"Hei, păpuşă, e chiar mai mare decât cea din Biblioteca Tehnică Rotary."

Nela, pentru sine: "Aha, Biblioteca Tehnică Rotary?"

Avansarea

Ion e îmbrâncit brutal într-o încăpere, în care se găseau trei persoane: Preşedinta Tribunalului, Comandantul Armatei, şi Secretarul Prefecturii. Toţi trei în pantaloni scurţi şi cu zorzoane pe ei de parcă erau brazi de Crăciun.

-"Ia staţi aşa. Eu sunt ăl mai deştept tip din lume? Cine spune asta?"

Comandantul Armatei:

-"Testul tău IQ din închisoare. Ai obţinut cel mai mare scor din istorie."

Secretarul Prefecturii:

-"Aşa-i, tâmpitule. De-asta Prefectu' Vâţu te face Şeful Poliţiei. Fin'că tu eşti aşa deştept. Eu sînt Secretarul Prefecturii, acela e Comandantul Armatei, şi ea e Preşedinta Tribunalului."

-"Uite ce-i, cred că e o greşeală. Testul ăla era prea uşor. Nu sunt cel mai deştept tip din lume." Ion se uită la membrii cabinetului, la Namilă, poliţişti, la portretul oficial în ulei al actualului Prefect de pe perete, cu un breton tăiat strâmb şi o figură de metalist stupid. "Bine, şi dacă ar fi aşa. Nu pot fi Şeful Poliţiei! Nici măcar nu ştiu despre ce e vorba!"

Poliţistul se duce la Ion, procopsindu-l cu încă o castană:

-"Domnule n-o să-ţi mai spun încă o dată."

Un tip de la SRI îmbrăcat complet în negru, cu ochelari de soare şi o cască în ureche îl înhaţă pe poliţist înşurubându-i un pumn în plex. Ion se trage înapoi speriat.

Prefectul Vâţu intră înconjurat de un grup de bodyguarzi, care-i scot haina lunga a la James Brown.

-"Deci, unde-i noul meu Şef de Poliţie?"

Toată lumea arată către Ion. Vâţu se îndreaptă către el, învârtindu-se în jurul lui.

-"Deci eşti deştept, hai?" (ridicându-se pe vârfuri) "Credeam că ai capu' mai mare."

Fostul Şef al Poliţiei, o matahală, intră în cameră, furios:

-"Unde e?!? Unde-i lindicu' care mi-a luat locu'?! (arătând spre Ion) Ăsta e??"

Fostul Şef de Poliţie îşi rupe tricoul de pe el şi se îndreaptă spre Ion. Agentul SRI îl imobilizează cu câteva mişcări de lupte greco-romane. Ion, speriat, sare pe o masă fentând grupul de bodyguarzi ai Prefectului. Secretarul Prefecturii începe să urle. Ion:

-"Scuze! Scuze! Nici măcar nu îmi doresc funcţia asta!"

Poliţistul se îndreaptă spre Ion din nou:

-"Gata, de-ajuns! Dă-te jos!"

Comandantul Armatei îi trase un pumn poliţistului, ricoşând drept în faţa fostului Şef al Poliţiei, care începu să ţipe, fluturându-şi braţele lungi. Orbit, fostul Şef îl împinse deoparte pe agentul SRI încercând să ajungă la Ion. Se împiedică de masă căzând peste ea şi spărgând-o, Ion aterizând pe pământ. Prefectul Vâţu fugi şi-i trase un picior în stomac chiuind fostului Şef, care rămase întins pe jos.

Cum încăierarea continua, Ion profită de ocazie şi o luă la fugă spre uşă. Unul din poliţişti îi tăie calea, scoţând la iveală un pistol uriaş:

-"Nu vă pot lăsa să faceţi asta, domnule Şef Nu Sunt Sigur."

Luptele încetară brusc. Ion:

-"Uite ce-i, nu înţeleg, nu vreau să fiu Şeful Poliţiei, de ce vreţi voi să mă puneţi pe mine?"

Prefectul Vâţu:

-"Fin'că eşti cel mai deştept tip din lume. Şi noi avem toate problemele astea." Arătând spre fostul Şef: "Iar tâmpitu' ăsta nu le poate rezolva!"

Vâţu îl mai lovi încă o dată, ca să-şi întărească spusele. Ion:

-"Care probleme?"

Preşedinta Tribunalului:

-"Toate culturile noastre se usucă din motive necunoscute, iar oamenii mor de foame şi rahaturi de-astea, şi e vorba şi de furtunile astea de nisip care prăvale mereu gunoiul peste noi, iar economia merge prost, şi rahaturi de-astea."

Prefectul Vâţu:

-"Aha, şi toate astea mă fac să scad în popularitate."

Ion:

-"Dar eu nu am fost niciodată şef de niciun fel, habar nu am ce să fac. Nici măcar nu am votat vreodată!"

Prefectul Vâţu:

-"Ei bine, ai face bine să începi să votezi, sau orice altceva crezi că e mai bine, să ne scoţi din rahaturile astea, până nu îţi trag una cu piciorul în

ouţele alea ale tale deştepte de ţi le scot pe gura aia a ta deşteaptă."

Ion se trage înapoi, speriat. Preşedintele Vâţu continuă:

-"Mai bine ai rezolva toate rahaturile astea. Dacă le rezolvi, îţi voi oferi iertarea mea. Dacă nu, te întorci la închisoare."

Vâţu dă să iese, dar se opreşte în uşă adresându-se agentului SRI:

-"Fii cu ochii pe el. E deştept. Şi e şi important, deci, dacă încearcă să plece, împuşcă-l."

Prefectul pleacă. Membrii cabinetului rămân cu ochii aţintiţi pe Ion pentru o clipă, cu gurile căscate. Preşedinta Tribunalului:

-"Fă ceva deştept."

Ion:

-"Ăă, bine... Cred că voi aţi face o treabă bună dacă mi-aţi aduce avocatul meu, pe Dinu, aici, pentru că... ei bine, el e foarte bun la descifrat diverse chestii... şi alte chestii."

Preşedinta Tribunalului:

-"Hmmm... bine."

Ceilalţi membri ai cabinetului dau din cap aprobator. Ion:

-"Şi mai e o tipă pe nume Nela. Credeţi că o puteţi aduce şi pe ea?"

Secretarul Prefecturii, suspicios:

-"De ce?"

Ion, încercând să găsească o minciună:

-"Ăă... Ei bine... Ăă, ştiţi voi..."

Membrii cabinetului înţeleg greşit ezitarea lui Ion, considerând-o drept o aluzie la altceva. Încep să râdă ca nişte idioţi, făcând gesturi obscene cu degetele. Secretarul Prefecturii începe să strige, excitat:

-"Şefu' Nu Sunt Sigur are nevoie de Nela! Are chef de f***!"

Ion merge pe mâna lor:

-"Aha. Aşa-i. Mi-o puteţi aduce aici, aşa-i?"

Secretarul Prefecturii, continuând cu gesturile obscene:

-"Oooo daa... Distracţia mai întâi!"

Ceilalţi membri ai cabinetului râd cu poftă accentuând gesturile Secretarului. Ion se alătură şi el veseliei generale.

Discursul

În clădirea Prefecturii, la etaj, consilierii se distrează de minune, într-o învălmăşeală zgomotoasă. Ion este escortat la un scaun de paznicii săi. Luminile se sting treptat, gloata consilierilor începe să urle excitată. O ceaţă de discotecă umple camera. Lumini stroboscopice taie psihedelic spaţiul aerian, în ritm de muzică tehno, Un spectacol complet. Din ceaţa groasă apare un grup de dansatoare lascive. Între ele, Prefectul cu un turban în jurul capului. După câteva urlete ale acestuia, mulţimea se linişteşte, iar Prefectul îşi începe discursul la microfon citind de pe un prompter:

-"Rahat." Ochii i se plimbă greoi pe scrolul prompterului. "Ştiu că rahatul e adânc zilele astea. Cu toate rahaturile astea urâte... Dar am găsit o rezolvare!"

Mulţimea se strâmbă. Un consilier:

-"Aşa ai spus şi data trecută!"

Mulţimea freamătă. Se agită pistoale în aer. Ion priveşte îngrozit la toate scenele astea. Prefectul scoate un pistol mai mare decât al tuturor celorlalţi, şi trage câteva focuri în aer. Mulţimea se linişteşte brusc. Prefectul, arogant:

-"Aşa am gândit eu... Vă cred că sunteţi supăraţi. Dar ascultaţi la mine. Am un plan în trei puncte care va rezolva totul. Unu, avem acum pe tipul ăsta, Nu Sunt Sigur." Luminile stroboscopice se fixează pe Ion. "Doi, este cel mai deştept tip care a existat vreodată, şi trei, el va rezolva totul! Vă dau cuvântul meu de Prefect!"

Mulţimea îşi fixează privirea pe Ion. Acesta pare neliniştit. Prefectul continuă pe un ton crescător:

-"El va rezolva problema foametei! Şi asta nu e tot..." în ritm de manele: "Vă dau cuvântul meu, va rezolva şi problema culturilor! Şi vă dau cuvântul meu, va rezolva şi problema furtunilor de nisip!"

Ion încearcă să-l întrerupă, ridicând timid o mână, dar nu e băgat în seamă. Mulţimea soarbe cuvintele Prefectului:

-"Va face să crească economia! Va rezolva problema ambulanţelor! Va rezolva problema cu maşinile! Doamnelor şi domnilor noul Şef al Poliţiei, NU SUNT SIIIIIGUUUUUUR!"

Mulţimea înnebuneşte, începe să tragă în aer cu pistoalele. Prefectul Vâţu creşte entuziasmul gloatei, scoţând la iveală un pistol şi mai mare şi găurind cu frenezie tavanul cu gloanţele pistolului său. Un balon de pe scena pe care se găsea Ion explodează, lovit de unul din gloanţe. Consilierii părăsesc încăperea unul câte unul. Iese şi Ion, înconjurat de agenţii SRI. Este adus Dinu în faţa lui Ion:

-"Felicitări, omule! Nu ştiam că eşti aşa de deştept. Drace, mi-au dat o cameră chiar în Prefectură! Toată lumea freacă menta aici în Prefectură, Toţi!"

Ion se apleacă spre Dinu:

-"Uite ce e, mă bucur că îţi plac toate astea, dar te-am adus aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. Nu pot rezolva toate problemele astea. Vreau să îmi faci o hartă cu drumul către maşina timpului. Poţi?"

Dinu:

-"Ăăăă..."

Ion:

-"Mai vrei încă banii, nu?"

-"Oho, sigur. Omule, dacă aş avea eu bani şi o cameră în Prefectură..." Dinu începe să îşi facă numărul cu dansul lui obscen de manele. Ion îl opreşte:

-"Mai uşor. Le-am spus la toţi că tu eşti cu adevărat deştept, aşa că trebuie să te comporţi ca un tip deştept, de acord?"

-"Deştept? Vrei să spui aşa ca tine?" Dinu schelălăie uşor efeminat, imitându-l pe Ion: "Duceţi-mă înapoi la maşina timpului ca să îmi pot regăsi iubita. Ea crede că am părăsit-o..."

-"Eu nu vorbesc aşa."

Dinu, plângăcios, supărăcios:

-"Eu nu vorbesc aşa."

Unul din agenţii SRI intră, surprins:

-"Rahat, credeam că sînt doi de tine."

***

Biblioteca Tehnică Rotary arată impresionant, ca un uriaş campus studenţesc, dar populată cu idioţi. Nela caută maşina timpului. Urcă câteva trepte ajungând într-o sală de muzeu. Priveşte de jur împrejur. Diorame cu oameni ai cavernelor la vânătoare, schelete de dinozauri, filme cu aterizarea

lui Apollo, sculpturi abstracte. Toate prezentate sonor cu ajutorul unor înregistrări audio care rulau neîncetat.

Nela trece pe lângă un grup de copii de grădiniţă care vizitau Biblioteca, şi apoi pe lângă o dioramă cu nişte mamuţi. Vede un buton şi apasă pe el. Se declanşează o prezentare audio. Ridică din umeri şi pleacă mai departe. Deodată, este înhăţată de nişte agenţi SRI. Nela.

-"Ce dracu'?"

Agentul:

-"Vii cu noi!"

Dormitorul

În Prefectură, diferiţi membri ai cabinetului sunt aşezaţi în jurul unei mese de conferinţe. Dinu este şi el acolo. Ion este adus păzit de agenţii săi. Este împins brutal pe un scaun. Preşedinta Tribunalului:

-"Aha, bine. Este şi el aici."

Comandantul Armatei:

-"Ei, ai rezolvat toate problemele?"

Ion:

-"Ah,,, Ei bine, nu."

Membrii cabinetului sunt năuci şi îngrijoraţi. Comandantul Armatei:

-"Cum?! De ce nu?!"

Ion:

-"Ei bine... Doar am ajuns aici ieri. Am stat în camera mea toată noaptea. Agenţii nu m-au lăsat să plec nicăieri."

Preşedinta Tribunalului:

-"Omule! Prefectul va fi foarte supărat.

Ion:

-" Ei şi, la ce se aştepta? O să îmi ia... ceva timp."

Preşedinta Tribunalului:

-"Cred că Prefectul a zis ceva de o săptămână."

Ion:

. "Ce?"

Comandantul Armatei:

-"A ţinut o conferinţă de presă azi dimineaţă şi a spus tuturor că vei rezolva totul într-o săptămână - foamete, culturi, economia, furtunile de nisip, avalanşele de gunoaie, şi multe alte chestii."

Secretarul Prefecturii;

-"Mai bine te-ai apuca de treabă. Deja au trecut patru zile."

Ion:

-"Nu e adevărat!"

Secretarul:

-"Păi aşa a spus la toată lumea."

Ion:

-"Deci voi spuneţi că mai am trei zile ca să rezolv toate problemele voastre? Foametea, praful, avalanşele? Dacă nu, merg la închisoare?"

Preşedinta Tribunalului:

-"Aha."

Copleşit, Ion îşi pune mâinile în cap. Deodată, îi vine o idee:

-"Ei bine, dacă trebuie să rezolv problema voastră cu foametea, poate ar trebui să arunc o privire la culturile voastre. în special la cele de la... Biblioteca Tehnică Rotary?"

***

Ion este escortat înapoi în camera sa. Un agent se apropie:

-"Domnule Şef, am găsit curva aia pe care o căutaţi."

Ion:

-"E-n regulă, probabil că aşa numiţi voi cei din viitor femeile, dar, ăă..."

-"Nu domnule, dar am aflat că vroia să practice prostituţia fără licenţă."

-"Aha, bine, pe mine m-au arestat pentru furt. Nu prea am încredere în sistemul lor juridic. Ea e o artistă."

-"Ei bine, ea a luat de la un individ o mulţime de bani şi nu s-a ţinut de cuvânt. Asta ar putea-o costa zece ani de închisoare. Dar fiţi fără grijă, putem să obţinem pentru ea o licenţă temporară pentru prostituţie, cât timp sunteţi cu ea. Pentru că dvs. sunteţi Şef."

Ies împreună din cameră unde agenţii aşteptau, împreună cu Nela.

-"Tu eşti, Ioane?!"

Un agent:

-"Este Nu Sunt Sigur, doamnă. Şeful Nu Sunt Sigur."

Nela:

-"Şef? Şef la ce?"

Ion:

-"Băieţi, sper să nu vă supăraţi, dar vreau să stau de vorbă cu Nela singur, în cameră."

Agentul, dezamăgit:

-"Zău? Fin'că noi speram s-o facem toţi, ca într-o familie."

Ion:

-"Ah, nu, mulţumesc. Mie îmi place, ştiţi voi, normal."

-"Bine, atunci. Doar o să tragem cu urechea. Dă-i bătaie!"

***

În cameră, Nela stă pe pat, iar Ion e în picioare, Vorbesc în şoaptă. Nela:

-"Păi dacă niciunul din noi nu poate părăsi camera asta, cum dracu' ajungem la maşina timpului?"

-"Ei bine, singura modalitate ca ei să mă lase să plec este să le rezolv toate problemele lor, economia, criza alimentară, praful, furtunile, gunoiul, avalanşele..."

-"Şi ce-ai de gând să faci?"

-"Mă gândeam să evadăm. Ai încredere în mine, nu vrei să ajungi la închisoare aici."

-"Sună bine. Cred că nu e prea greu să evadăm, fin'că nu ştiu dacă mi se pare doar mie, da' căcăcioşii ăştia din viitor nu par prea isteţi."

Paznicii din spatele uşii chicotesc. Unul din ei strigă nerăbdător:

-"Hai mai repede!"

Ion coboară vocea:

-"Mii de scuze dar, ca să ne creadă ăştia, poate ar trebui să... ei bine... aici..."

Ion ia loc pe pat, începând să sară uşor în el, şi scoţând ţipete ascuţite de plăcere. Agentul:

-"Aşa! Era timpul!"

Ion, în şoaptă:

-"A propos, nu-ţi fie teamă, o să dorm pe jos. Poţi dormi în pat."

Ion începe să ţopăie mai repede în pat. Agentul:

-"Hai! Poţi mai bine decât atât! Nu mă face să intru şi eu!"

Ion sare prin pat şi mai agitat, improvizând nervos unele sunete sexuale. Strigă bombastic, voit excitat:

-" Ah... Grozav!"

Nela îşi roteşte ochii în cap de enervare, şi îl împinge pe Ion luându-i locul, zgâlţâind patul şi improvizând cu profesionalism diverse gemete excitate. Ion se dă înapoi, impresionat şi puţin speriat. Afară se aude din nou agentul:

-"Asta e, despre asta vorbeam eu mai 'nainte!"

Grâul

În câmp, Ion, Nela, Dinu, agenţii SRI şi membrii cabinetului stau pe marginea unor lanuri de grâu uriaşe cu aspect futuristic, cu sisteme

automate de irigaţii. Ion priveşte la grâul uscat, crescut împreună cu neghina, bolnav, şi prin care roiau insectele dăunătoare. O privelişte dezolantă. Ion:

-"Doamne, ăăă... Arată ca dracu'..." Se uită discret la buzunarul său, unde se găsea împăturită harta de la Dinu. "Am nevoie să mă duc la baie, şi, ăăă, Nela are şi ea nevoie. Ne vom face nevoile chiar în spatele tufelor de colo, dacă nu aveţi nimic împotrivă."

Agentul, cu gesturi libidinoase:

-"Bine, bine! Am înţeles!"

Membrii cabinetului încep să râdă ca idioţii, făcând gesturi obscene cu degetele, în timp ce Ion şi Nela se îndreaptă spre nişte tufişuri pe marginea unei râpe, mai departe de locul în care se afla grupul, trecând prin lanul de grâu. Ajung într-un loc de unde nu mai pot fi văzuţi. Ion scoate harta din buzunar şi o despătureşte. Descoperă dezamăgit că era o simplă mâzgăleală, fără puncte de reper, direcţii, sau scală, şi cu un scris lăbărţat şi eliptic încercuit în unul din colţuri, "maşna timpul"

-"Drace! încotro s-o luăm?"

-"Poate ar fi bine să fugim şi întrebăm pe drum încotro e maşina?"

-"Nu cred că e o idee bună. Nu putem risca. Am apărut pe toate canalele de televiziune şi mă cunosc toţi acum. N-avem nicio şansă, mă voi duce înapoi la închisoare."

Deodată lui Ion îi vine o idee:

-"Drace!... E-n regulă, ne întoarcem şi o să îi cer lui Dinu o hartă mai bună. Apoi, cu prima ocazie, vom fugi."

-"Şi dacă nu se va mai ivi o altă ocazie? Doamne, mai bine îl caut pe Iepure până nu mă găseşte el."

-"Iepure nu te mai poate găsi! Nu înţelegi? E imposibil!"

-"Aşa crezi tu?. Să-ţi spun o poveste. Am fugit o dată la Herculane, n-am spus nimănui unde am plecat, m-am cazat la un hotel, şi ce să vezi: BANG! Sună telefonul! Era Iepure."

-"Ei bine, asta a fost în urmă cu o mie de ani! Crede-mă. Eşti în siguranţă."

-"Oare, aşa să fie?"

-"Păi da... Şi ştiu că nu e treaba mea, dar când o să ne întoarcem, cred că ar trebui ca tu şi cu Iepure să vă duceţi la un consilier de cuplu. Şi poate că data viitoare îţi vei găsi un impresar artistic care să nu mai fie şi iubitul tău."

Agenţii se apropie de tufişuri, adresându-se lui Ion:

-"Hei! Credeam că tu i-o tragi."

-"Aha, i-am tras-o. Tocmai am terminat."

Agentul, neîncrezător:

-"Eşti sigur?"

Nela, intrând în joc:

-"Mda... a fost grozav!"

-"Bine atunci, să mergem înapoi."

Pornesc înapoi prin lanul de grâu. Deodată, sistemul de irigaţii porneşte automat, stropindu-i. Ion se uită mirat la picăturile de pe braţul său, observând că erau de culoare verde.

-"Ce e asta?"

Nela gustă din lichid:

-"Să fie chestia aia pe care o beau ei?"

Se uită amândoi în jur şi văd un gigant turn de apă cu un baner al unei firme "Ponsanto", pe care scrie "PONSANTO ŞTIE DE CE AU NEVOIE PLANTELE", şi "CU ELECTROLIŢI"

Nela:

-"Ăştia udă plantele cu rahatul ăsta?!"

Ion priveşte în jur, vede câmpurile de culturi cât vedeai cu ochii udate toate cu "Ponsanto", şi îi vine o idee.

Biblioteca

În sala de şedinţe a Prefecturii, Ion se întâlneşte cu consilierii. Este agitat.

-"Vă repet, sunt cât se poate de sigur că rahatul ăla de Ponsanto e ceea ce omoară plantele."

Comandantul Armatei:

-"Păi bine, da' Ponsanto e ce au nevoie plantele. Conţine electroliţi."

Preşedinta Tribunalului, făcând un vizibil efort de logică:

-"Stai aşa... Spui că tu vrei ca noi să udăm cu apă culturile? Apă? Ca cea de la toaletă?"

Ion:

-"Nu trebuie să fie de la toaletă, dar da, asta e ideea."

Comandantul Armatei:

-"Bine bine, da' Ponsanto conţine ce au nevoie plantele."

Preşedinta Tribunalului:

-"Are electroliţi"

Ion:

-"Uite ce-i, plantele voastre nu cresc. Aşa că sunt cât se poate de sigur că Ponsanto nu merge. Acuma, nu sunt eu botanist, dar ştiu că dacă uzi plantele cu apă ele vor creşte."

Un consilier:

-"Ca apa de la toaletă?"

Ion:

-"Ştiţi ce, voi vreţi să rezolvăm problema, iar eu vreau să scap de închisoare. De ce să nu încercăm să vedem dacă merge, şi să nu ne tot întrebăm despre ce au nevoie plantele?"

Preşedinta Tribunalului, sfătos:

-"Ponsanto are ce au nevoie plantele."

Comandantul Armatei:

-"Păi da, e aşa cum spun vânzătorii, 'Plantele cresc greu, aşa că au nevoie de o băutură tare'"

Consilierul:

-"Aha, şi conţine electroliţi."

Ion nu se dă bătut:

-"Ce sunt electroliţii? Ştie cineva ce sunt electroliţii?"

Preşedinta Tribunalului:

-"Este ceea ce conţine Ponsanto."

Ion:

-"Dar ce sunt ei?"

Preşedinta Tribunalului:

-"Sînt ce îi face Ponsanto să fie."

Ion:

-"Dar de ce îi face Ponsanto?"

Comandantul Armatei:

-"Pen'că Ponsanto face electroliţi."

Ion, hotărât:

-"Bine, uite ce e. Vă voi dovedi. E vreo bibliotecă pe aici pe aproape?"

Ies cu toţii din Prefectură şi se îndreaptă către o clădire la intrarea căreia stă scris, cu litere lipsă: "Bibliteca IG Bibicesc". Ion se uită perplex, nevenindu-i să creadă: în bibliotecă tronau teancuri întregi de reviste pornografice. Membrii cabinetului şi agenţii intră şi ei în bibliotecă. Ion:

-"Păi, nu aveţi aici nimic altceva în afară de materialele astea pornografice?"

Comandantul Armatei:

-"Ăăă, mai sînt şi alte chestii." Scoate din unul din rafturi o carte cu titlul "Ştiinţa extremă". Ion o deschide. Pe prima pagină, o poză mare cu o femeie doar în chiloţi tanga, ţinând senzual în mână un model de ADN pe care părea că e gata să îl folosească în alte scopuri.

Ion:

-"Hmm... Aveţi şi alte cărţi, mai vechi?"

Comandantul Armatei îl duce pe Ion în altă cameră a bibliotecii unei îi arată o carte pe care scrie "Bunicile sexuale".

-"Nu asta am vrut să spun prin "mai vechi". Am nevoie de o carte care a fost scrisă cu mult timp în urmă."

Ion reuşeşte să ajungă într-o zonă cu cărţi îngălbenite de vreme. Pare să fi găsit ce căuta. Se îndreaptă surexcitat spre membrii cabinetului care, în acest timp, savurau pozele din cărţi precum "Bunicile sexuale", Mămicile care o iau", ş.a.

-"Am găsit! Electroliţii sunt săruri. Asta e problema. Probabil că au fost bune câteva decenii, dar acum sarea s-a acumulat în sol, şi din cauza asta mor plantele. Asta e şi ceea ce cauzează furtunile de nisip, la fel ca în SUA în anii 1930 când, datorită secetei prelungite combinată cu tehnici asemănătoare de irigare a plantelor cu electroliţi, au apărut o serie de fenomene extreme pe perioade lungi de timp, cu furtuni puternice, care au distrus ecosistemul!"

Auditoriul îl ascultă pe Ion cu gurile căscate. Preşedinta Tribunalului se dezmeticeşte prima:

-"Păi asta spuneam şi noi. Ponsanto are electroliţi."

Ion vede că nu ajunge nicăieri aşa:

-"Bine, uite cum facem. Trebuie să aveţi încredere în mine. Nu aveţi nimic de pierdut. Trebuie doar ca în loc de Ponsanto, să începeţi să udaţi culturile cu apă."

Consilierul:

-"Ca cea din toaletă?"

Ion:

-"Bine, e-n regulă. Da, din toaletă. De oriunde luaţi voi apă, dar udaţi cu ea culturile."

Comandantul Armatei:

-"Bine, bine... Nu e nevoie să faci pe deşteptu' cu noi."

Consilierul:

-"Hei, ia uite! Bunica mea!" Ridică în sus o revistă cu o poză mare pe cele două pagini din mijloc.

Ion aruncă un ochi la poză, tresare şi întoarce repede privirea, încercând să îşi ascundă surprinderea.

Parcul

Pajişti şi aspersoare. Parcul Rozelor. Ultimele picături de Ponsanto se scurg din gura aspersoarelor şi, după o scurtă pauză, apa izbucneşte cu tărie peste florile uscate. Ion, împreună cu membrii cabinetului, admiră schimbarea.

Un consilier:

-"Nu merge."

Ion:

-"Ba da. Asta-i apă."

-"Vreau să spun, plantele nu cresc."

-"Păi, după cum ţi-am spus, o să dureze ceva timp. îţi aminteşti?"

Prefectul Vâţu se apropie cu un grup de oameni:

-"Aha, ăsta-i băiatul meu! Cum merge? Ai rezolvat problema?"

-"Ei bine, da, Domnule Prefect. Aşa cred. Va dura puţin dar, dacă avem răbdare cu toţii, sunt foarte sigur că va merge. Culturile vor începe să

crească, furtunile de nisip se vor opri, iar economia îşi va reveni. Trebuie doar să aveţi răbdare... Cât despre iertarea mea..."

Vâţu îl strânge prieteneşte în braţe, de-i trosnesc oasele:

-"Omul meu!"

* * *

În clădirea Prefecturii, Vâţu se adresează consilierilor. Ion e lângă Nela, Dinu şi membrii cabinetului. Prefectul Vâţu:

-"Astăzi, am rezolvat cea mai mare problemă din istoria noastră. Cum?... Ăăă... Vă aduceţi aminte că am angajat pe Secretarul Nu Sunt Sigur? El a găsit o soluţie ştiinţifică cu ajutorul a... ăăă... apei şi a... ăăă, electroliţilor."

Audienţa dă din cap, impresionată, aprobând la auzul cuvântului "electroliţi".

-"Şi Nu Sunt Sigur a aplicat ştiinţa aia la plante. Aşa că acum vom avea ce mânca! Problema s-a rezolvat!"

Mulţimea fluieră. Luminile se focalizează pe Ion. Consilierii îl bat pe spate pe Ion, felicitându-l.

-"Şi toate chestiile astea or să oprească şi furtunile de nisip, foametea, ambulanţele, şi economia." (Pauză pentru a permite mulţi,ii să aplaude.) "Şi uite-aşa voi urca eu în sondaje! Şi o să-mi fac propriul meu sondaj - vă daţi seama despre ce vorbesc?! Propriul meu sondaj!"

Mulţimea e în delir, în timp de Prefectul Vâţu face semnul victoriei cu mâna. Ion priveşte la mulţimea dezlănţuită puţin neliniştit. Se apleacă spre Preşedinta Tribunalului:

-"Deci... Se pare că toată lumea e fericită acum. Crezi că aş putea obţine iertarea acum?"

Preşedinta Tribunalului:

-"Aha, Vâţu spunea că o să fii iertat imediat cum or să înceapă să crească culturile. În felul ăsta intri la zdup de voie dacă plantele nu vor creşte. Ştie să te motiveze."

* * *

În dormitorul său din Prefectură, Ion priveşte pe fereastră la florile moarte din Parcul Rozelor. Nela e întinsă în pat. Ion:

-"Oho... Dacă treaba asta va merge, înseamnă că am salvat ţara. Nu mi s-a mai întâmplat până acum." Fremătând: "Sper să înceapă să crească ceva cât de curând. Nu vreau să aştept prea mult pentru iertare."

Nela:

-"Păi putem oricând încerca din nou să folosim maşina timpului."

-"Aha. O să-l pun pe Dinu să facă o nouă hartă mai bună, mâine."

Ion se aşează pe un scaun. Nela:

-"Ca să fiu sinceră, nu mă prea grăbesc să mă întorc la Iepure. Nu ştiu dacă asta e din cauza vreunui drog pe care ni l-au dat în experimentul ăla, sau ce o fi, dar parcă aici mă simt mai deşteaptă decât cei mai mulţi din oamenii ăştia."

-"Aha. Ştiu ce vrei să spui."

-"E un sentiment plăcut." Gânditoare: "Crezi că Einstein, în timp ce se plimba gândindu-se, considera că toată lumea e de rahat?"

-"Ha... nu m-am gândit niciodată la chestia asta...", răspunde Ion. "Acum înţeleg de ce a construit el bomba aia..:"

Ion se întinde pe jos în dormitor. Nela:

-"Ştii ce, nu trebuie să dormi pe jos. Nu muşc."

Ion e descumpănit, şi puţin stângaci:

-"Oh, ah... e-n regulă. Nu vroiam să ai probleme cu Iepure, dormind cu un străin."

Nela nu se mai poate stăpâni şi izbucneşte în râs. Ion se urcă în pat, nervos. Nela:

-"E bine că te-ai răzgândit, după cum vezi e mai bine aici decât pe jos."

Arestarea

Ion se trezeşte, se duce la fereastră şi aruncă o privire spre Parcul Rozelor. Nimic nu se schimbase în aspectul plantelor. Aspersoarele încă mai funcţionau stropind cu apă în jurul lor, dar iarba era în continuare arsă de Soare. Ion pare puţin îngrijorat.

-"Rahat!"

* * *

În aripa oficială a Prefecturii, paznicii îl conduc pe Ion în sala de şedinţe. Dă cu ochii de Dinu care venea din sens opus, la braţ cu două dame de companie.

-"Hei, omule, puicuţele astea nu au văzut niciodată cum arată Prefectura din interior. Doamnelor, acesta este Secretarul Nu Sunt Sigur!"

Una din damele de companie, languros:

-"Ooooh... Te-am văzut la TV."

Ion:

-"A, da... Dinule, pot să-ţi vorbesc o secundă?" Către paznici: "Scuzaţi-mă o secundă. Asta e, ăă, strict secret, chestii tehnice legate de culturi." Ion îl trage pe Dinu deoparte, vorbindu-i în şoaptă: "Dinule, trebuie să îmi desenezi o hartă mai bună."

-"Să desenez? O am de la Departamentul Hărţi al OmniSev."

-"Avem nevoie de una mai bună, sau mai bine spune-mi mie unde se găsesc. Repede."

-"Sînt cam ocupat cu puicuţele astea."

-"Bani, Dinule, îţi aminteşti?"

-"Ah, da. Bine. O să mă descurc rapid."

Dinu se îndreaptă spre damele de companie dezbrăcându-se din mers. Ion îi întoarce spatele cu dezgust.

Membrii conducerii prefecturale aleargă spre Ion, panicaţi. Comandantul Armatei:

-"Rahat! Totul se duce de râpă!"

Preşedinta Tribunalului:

-"Am contactat conducerea firmei Ponsanto prin telefon, sunt supăraţi rău! Vino-ncoa', repede!"

Ion ajunge în sala de şedinţe unde membrii conducerii prefecturale sunt adunaţi în jurul unui videofon, vorbind cu conducerea Ponsanto, panicaţi. În afara clădirii se aud protestele oamenilor adunaţi în stradă. Din când în când, câte o sticlă de plastic goală şi resturi de mâncare lovesc în fereastra sălii de şedinţe.

Şeful Ponsanto:

-"Ce s-a întâmplat?!"

Ion:

-"Ah... Păi, am început să udăm plantele cu apă."

Şeful Ponsanto:

-"Nu despre asta vorbesc." Arătând spre ecranul unui calculator, surexcitat: "Vânzările noastre au scăzut, toate. Sunt la pământ! Stocul e zero şi calculatorul a concediat pe toată lumea!"

Preşedinta Tribunalului:

-"Rahat! Aproape toată lumea de aici lucrează pentru Ponsanto!"

Şeful Ponsanto:

-"Nu mai lucrează! Iar calculatorul spune că toată lumea datorează bani lui Ponsanto! Toate conturile bancare sunt goale acum!"

Unul din consilieri, speriat:

-"Cred că asta face ca toată economia să fie acum la pământ!"

Şeful Ponsanto:

-"Ce ne facem?! Rahatul ăsta devine o nebunie!"

Ion, încercând să rămână calm:

-"Păi bine, ăăă... De ce nu încercaţi pur şi simplu să îi reangajaţi?"

-"Nu pot! Calculatorul nu m-ar lăsa."

Ion:

-"Nu poţi să închizi calculatorul?"

-"Nu. Am fost şi eu concediat. Parola mea nu mai funcţionează!" Cu lacrimi în ochi: "De ce se-ntâmplă toate astea?"

Ion, reticent:

-"Păi... Probabil pentru că am schimbat sistemul cu apă, dar..."

Un consilier:

-"Vrei să spui că e greşeala ta?!"

Şeful Ponsanto:

-"Chiar, toate rahaturile astea au început când ai început să foloseşti apă!"

Ion:

-"Uite ce e, nu fiţi îngrijoraţi. Uneori lucrurile trebuie să meargă mai rău înainte de a fi mai bine."

Preşedinta Tribunalului:

-"Ha?"

Se aude o nouă îmbulzeală afară, de data aceasta mai aproape de fereastra sălii de şedinţă. Ion aruncă o privire pe fereastră şi vede mulţimea agitată, urlând şi aruncând cu diverse obiecte spre Prefectură. Încearcă să pară stăpân pe situaţie:

-"Hmm, trebuie să mă duc până la baie." Iese calm din încăpere dar, imediat cum închide uşa în urma lui, o rupe la fugă. Intră în dormitor, unde dă de Nela. îi strigă cu respiraţia întretăiată:

-"Trebuie să fugim de aici. Acum."

-"De ce, ce s-a întâmplat?"

Ion dă la o parte perdeaua, arătându-i lui Nela mulţimea dezlănţuită care strigă şi aruncă cu sticle în Prefectură. Nela.

-"Dumnezeule..."

Ion:

-"Ştiam eu! Aşa mi se-ntâmplă întotdeauna când încerc să repar ceva."

Vâţu intră brutal în încăpere, cu paznicii după el.

-"El e. Arestaţi-l."

Paznicii îl prind şi îl leagă de mâini. Ion strigă disperat:

-"Staţi! încercam doar să ajut!" Rugându-se: "O să dureze ceva până să dea rezultate."

Prefectul Vâţu:

-"Păstrează-ţi deşteptăciunea ta isteaţă pentru judecată."

Ion:

-"Judecată? Oh, nu, nu altă judecată!"

Prefectul:

-"Oh, da. Te trimit direct la Curtea Supremă!"

Condamnarea

Pe canalul Violenţa TV o jurnalistă prezintă ultimele ştiri, cu Ion afişat pe ecranul din fundal:

-"A încercat să ia apă din toalete, dar Nu Sunt Sigur e el însuşi acum în rahat. Povestea asta l-a dat gata, iar Justiţia îi va pune capac de data asta." (Pauză dramatică) "Acum dăm legătura în direct pe Violenţa TV corespondentului nostru Jean Marinescu de la şedinţa acţionarilor Ponsanto unde s-au întâmplat toate rahaturile astea..."

Jean pozează în faţa camerei TV, excitat ca un corespondent de război. în spatele lui acţionarii se ceartă de-a valma. Şeful Ponsanto e pe podium, încercând în zadar să menţină ordinea. Jean:

-"Mulţumesc, Dana. Ceea ce vedeţi în spatele meu e o aiureală completă. După cum vedeţi, aceşti oameni vor răspunsuri la - Uau!" Printre acţionari

izbucneşte o ceartă, iar tărăboiul se întinde în toată sala. Reporterul priveşte la ei, surexcitat; "Oh, da!... Da... Da... Dă-i în cap!"

Reporterul nu se poate controla, cu microfonul în mână se aruncă în mulţime, lovind cu el pe prima persoană care-i iese în cale.

Prezentatoarea:

-"Mulţumesc, Jeane. Dă-i la boaşe! Vom vedea restul acţiunii mai târziu." Poza lui Ion revine pe fundal."Vom discuta acum punerea sub acuzare a Secretarului Nu Sunt Sigur, cu o vedetă a emisiunii 'Au, ouăle mele!'. Bine ai venit, Marian Michinici!"

Vedeta ia loc lângă prezentatoare la masa de ştiri, cu gesturi largi:

-"Mulţumesc, Dana. Ştii, mă doare să văd ce se-ntâmplă. Spunea că va face să crească culturile, dar singurul lucru pe care l-a făcut să crească a fost -"

Dana face cu ochiul la cameră, apoi îşi ia avânt şi loveşte rapid cu pumnul vedeta între picioare. Acesta se tăvăleşte pe jos de durere, urlând:

-"Au! Ouăle mele!"

Toate persoanele din studio izbucnesc în râs ca babuinii. După ce se opreşte din râs, prezentatoarea se întoarce, serioasă, spre cameră:

-"Vom merge acum la Ana Pencescu, la Curtea Supremă, pentru judecata de azi."

Pe ecranul din fundal se vede clădirea în ruine a Curţii Supreme, cu o reporteriţă în faţa clădirii:

-"Mulţumesc, Dana. în timp ce aşteaptă judecata, Nu Sunt Sigur ne transmite tuturor: 'Nu-mi pasă câţi oameni îşi pierd locul de muncă şi mor de foame. Sunt cel mai deştept om, ha, ha, ha.' Ei bine, să vedem cine va râde la urmă azi..."

Reporteriţa intră în sala de judecată unde trei judecători cu aspect futuristic tronau la o masă ovală. Coborând vocea:

"Totu' a început să se ducă dracului când Nu Sunt Sigur a încercat să înşele pe toată lumea cu vorbele lui meşteşugite."

Se aude vocea lui Dinu:

-"Clientul meu vrea să se adreseze Curţii, Înălţimea Voastră."

Ion se ridică, adresându-se judecătorilor:

-"Nici măcar nu înţeleg prea exact de ce sunt acuzat. Nu am spus niciodată că sunt cel mai deştept om de pe Pământ, voi aţi spus. V-am zis să nu mă faceţi Secretar, dar voi nu m-aţi ascultat, aşa că tot ce am făcut eu a fost să încerc să vă ajut. V-am spus că o să dureze până o să înceapă să crească plantele, şi va merge dacă mă ascultaţi. Ştiu că va merge. Dar, chiar dacă mă veţi găsi vinovat şi mă închideţi din nou, pentru binele vostru, nu reveniţi la udarea plantelor cu Ponsanto. Va distruge toate plantele şi veţi muri de foame. Trebuie să mă credeţi. Asta-i tot ce am de spus. Mulţumesc. Ăăă, înălţimea Voastră..."

Ion ia loc. În sala de şedinţe de face linişte pentru o clipă. Pare că vorbele lui Ion au avut ecou. Dar brusc izbucneşte o muzică stupidă în difuzoarele din sală. Procurorul se ridică începând să danseze. După un timp, i se alătură un grup de fete în bikini care dansează în jurul lui, artificii, fum de discotecă, steaguri gigant... Procurorul dansează în faţa judecătorilor ca un rapper, fredonând în acelaşi timp:

-"Vinovat de ce?"

Judecătorii, într-un glas:

-"Şi-a pus fundul la bătaie!"

Procurorul:

-"Vinovat de ce?"

Judecătorii:

-"Şi-a pus fundul la bătaie!"

Preşedintele de judecată loveşte cu ciocanul în masă:

-"Nu Sunt Sigur! Pentru ruinarea pe care ai produs-o, te condamnăm la... REABILITARE!"

Judecătorii se felicită între ei. Ion pare uşurat. Către Dinu:

-"Reabilitare? Nu sună chiar aşa de rău..."

Reporteriţa:

-"Nu sună chiar aşa de rău? Iată câteva secvenţe din Reabilitarea de săptămâna trecută."

Violenţa TV prezintă un stadion uriaş în stilul luptelor cu gladiatori, cu un gigant baner pe care scrie "REABILITARE". Un deţinut aleargă pentru a-şi salva viaţa, urmărit de cinci pitbuli uriaşi şi un tip într-un vehicul de golf agitând o bâtă. Câinii îşi înfig colţii în el, deţinutul cade. Imaginea îngheaţă, dar se aud urletele disperate ale deţinutului, care se sting după un timp. Mulţimea urlă aprobator.

Reporteriţa:

-"Mult noroc, Nu Sunt Sigur". Asta-i săptămâna vehiculelor-monstru!"

Stadionul

Nela îl vizitează pe Ion la închisoare. Sunt separaţi de un geam subţire. Vorbesc amândoi în şoaptă.

Nela:

-"Ce zici, crezi că vei putea scăpa din nou? Ca ultima dată?"

-"Nu. S-au asigurat de asta."

-"Cum?"

-"M-au legat de o piatră uriaşă."

Nela se uită mai atent peste geam şi vede un lanţ care leagă piciorul lui Ion de un bolovan uriaş.

-"Nela, chestia asta cu 'Reabilitarea' este practic o sentinţă la moarte în stilul gladiatorilor. Scapă cel mult una din zece persoane."

-"Păi deci atunci ai şanse. Pariez că eşti mai deştept decât toţi tipii ăştia."

-"Nu cred că deşteptăciunea mai contează când eşti alergat de un tip într-un vehicul gigant... Uite ce e, Nela, vreau să te duci la maşina timpului fără mine, nu mă mai aştepta."

-"Aş fi vrut să pot face mai mult pentru tine. Îmi pare rău, Ioane."

-"Nu, mie îmi pare rău... E greşeala mea. Trebuia să fi profitat de şansă atunci când am avut-o. în schimb, mi-a trebuit să rămân şi să stric totul, ca de obicei."

-"Nu ai stricat nimic, ei au stricat. Tu doar ai încercat să faci ce trebuie."

-"Da, bine..."

Paznicul închisorii:

-"Vizita s-a terminat!"

În spatele lui Ion, un elevator rostogoleşte bolovanul uriaş de care era legat acesta.

Ion:

-"Cred că ar fi mai bine să plec..."

-"Mult noroc, Ioane!" Nela îşi lipeşte palma de geamul despărţitor.

Ion se ridică să facă la fel, dar este imediat tras înapoi de lanţ.

* * *

Pe stadion, noaptea. Un utilaj gigant gen Zamboni curăţă locul de resturile unui vehicul făcut praf şi uitat acolo. Prezentatorul anunţă la microfonul stadionului:

-"Au murit trei deocamdată, şi urmează încă unul. Următorul pentru reabilitare este Nuuuu Suuuuuunt Siiiiiiiigur! Sunteţi pregătiţi pentru o acţiune maşină pe maşină!?"

Mulţimea urlă. Prefectul Vâţu şi membrii cabinetului prefectural privesc din lojele rezervate. Prezentatorul continuă:

-"Ce ziceţi de un Dildozer!"

Mulţimea fluieră înnebunită când vehiculul de mărimea a patru "monştri" intră pe stadion cu un huruit asurzitor, trecând peste porţile stadionului, ca un coşmar freudian. În faţa sa se roteşte un uriaş burghiu falic. Prezentatorul continuă pe un ton mai ridicat:

-"Găuritorul de funduri!"

Pe stadion apare încă un vehicul, o arătanie înspăimântătoare dar ciudată, cu un ciocan uriaş.

-"... Şi Chisăliţa!"

O monstruozitate gigantică cu lamele în faţă, ca un gigant cultivator falic. Ion priveşte cu groază dintr-un ţarc lateral.îngrădit, încă legat de piatra uriaşă:

-"Nu aş fi ghicit niciodată că voi muri în acest fel."

Către un paznic:

-"Voi avea şi eu un vehicul, nu?"

-"Aha, vine."

O maşinuţă gen Tico, cu un penis şleampăt de cauciuc de aceeaşi lungime lipit de capota maşinii, este târâtă în stadion. Paznicul îl dezleagă pe Ion şi îl împinge spre maşină. Este legat cu mâinile de volanul maşinii. Poarta stadionului se închide în urma lui.

-"Mult noroc!", îi urează paznicul.

Ion abia reuşeşte să pornească maşina. Se aude în continuare vocea prezentatorului:

-"Şi acum, el a încercat să ne ruineze otrăvind plantele cu apă, înfometându-ne familiile şi făcându-ne să pierdem locurile de muncă..."

Maşina lui Ion intră în arenă. Aproape că nici nu se vede pe lângă monştrii uriaşi care fac un zgomot asurzitor. Prezentatorul:

-"Fiţi pregătiţi pentru reabilitarea lui Nu Sunt Siiiiiiiiiiguuuur!"

Se aude un claxon grav. Mulţimea aţâţată înnebuneşte. Dildozerul se îndreaptă spre Ion.

"Ei bine, nu-i pot lăsa să mă omoare fără luptă.", îşi spune Ion încurajându-se. "Veniţi încoace, căcăcioşilor!"

Accelerează pe loc maşina, demarează în trombă, dar maşina pierde imediat viteză, oprindu-se. Reporneşte maşina la timp pentru a o îndrepta între roţile gigantului care venea cu viteză spre el. Dildozerul trece peste maşina lui Ion fără ca măcar să o atingă.

Ion prinde curaj. Rânjeşte satisfăcut, dar îngheaţă când vede că Dildozerul îşi coboară hidraulic ferătania până aproape de pământ. La fel procedează şi celelalte două vehicule gigant, Găuritorul de funduri şi Chisăliţă.

"Rahat, am dat de dracu'!..."

Monştrii

În dormitorul lor din Prefectură, Nela priveşte pe canalul Violenţa TV evoluţia "Reabilitării". Prezentatorul comentează în continuare:

-"Ei bine, nu ar trebui să dureze prea mult. Recordul este de cinci minute. A trecut deja un minut şi jumătate şi, după cum ştim cu toţii, e un om şiret..."

Nela nu mai suportă să privească în continuare. Se întoarce şi începe să îşi împacheteze lucrurile, tristă. Intră Dinu:

-"Păcat de Nu Sunt Sigur, nu?"

-"Aha."

-"Era un tip de gaşcă. îmi plăcea de el. Păcat că a produs toată suferinţa asta."

Dinu despătureşte o hârtie:

-"Iată direcţia bună spre maşina timpului... Sau aş putea să te conduc chiar eu acolo, dacă vrei."

-"Mulţumesc, Dinule."

* * *

Între timp, pe stadion, Chisăliţa se pregăteşte să-l sfâşie pe Ion, răsucindu-se. Ion scapă ca prin minune de manevră, roata mastodontului trecând la milimetru pe lângă maşina lui Ion. Se pregăteşte să scape şi de Găuritorul de funduri care vine spre Ion din cealaltă direcţie, dar maşina i se opreşte din nou în mijlocul arenei. Ion încearcă cu disperare să o repornească, în timp ce Găuritorul de funduri şi Chisăliţa vin cu viteză spre el din direcţii opuse, gata să îl strivească:

-"Hai, porneşte o dată! Hai..."

Cele două maşini gigant se apropie din ce în ce mai mult de Ion, care pare deja pierdut, Dar, în ultima secundă, maşina lui Ion porneşte, la timp pentru a zvâcni înainte. Cei doi monştri se ciocnesc între ei. Ciocanul Găuritorului de funduri e străpuns de uriaşul burghiu al Chisăliţei. Şrapnelul rezultat din

găurirea ciocanului sare în cabina Chisăliţei, rănind şoferul acestui monstru. Ion răsuflă uşurat pentru o clipă, dar e lovit de Dildozer din spate, şi rostogolit de mai multe ori. Mulţimea înnebuneşte de plăcere.

Maşina lui Ion se opreşte din rostogolit cu roţile în sus. Pare că totul s-a terminat. Dar Ion observă că volanul maşinii se rupsese, permiţându-i să iasă din maşină. O zbugheşte afară, cu mâna stângă încă legată de o bucată de volan. O ia la fugă, în timp ce Dildozerul face praf ce mai rămăsese din maşina sa. Mulţimea îl aplaudă pe Ion.

Găuritorul de funduri dă înapoi şi se opreşte. Mulţimea urlă, rostind cadenţat un cuvânt care păreau a fi "câinii". Ion este derutat. Partea din spate a plafonierei Găuritorului de funduri se deschide, şi din ea sar afară în arenă mai mulţi pitbuli de mărimea unor cai mai mici.

* * *

Între timp, Nela şi Dinu privesc scenele la televizor. Nela:

-"Nu mai pot privi..."

Se întoarce cu spatele la televizor uitându-se pe fereastră. Ceva o face să caşte ochii mari:

-"Drăcia dracului... Dinule, vino-ncoa'! Priveşte!"

Dinu se apropie şi el de fereastră privind spre Parcul Rozelor. Un trandafir tocmai înflorise, alături de alte flori care păreau să îşi revină. Parcul părea să înceapă să înverzească.

-"Avea dreptate! Dinule, trebuie să mă duci pe stadion, imediat!"

* * *

Dinu conduce cât poate de repede. Nela încearcă să pornească radioul.

-"Cum pornesc radioul? Vreau să văd dacă Ion e bine."

Dinu comandă vocal maşinii:

-"Radio... Radio!"

Activarea vocală nu funcţionează. Dinu se apropie din ce în ce mai mult de aparat:

-"Radio"... Ra-dio!"

Se apropie prea mult de aparat şi pierde din vedere drumul. Maşina iese în decor şi se opreşte într-un lan de grâu de pe marginea drumului. în lumina farurilor, văd rânduri întregi de grâu înverzite, revenite la viaţă.

-"Oh, Dumnezeule... A reuşit! Grăbeşte-te, Dinule!

Cafeneaua

Ion face tot ce poate să ţină câinii la distanţă, agitând deasupra capului restul de volan care-i rămăsese agăţat de mână, şi ascunzându-se în spatele Chisăliţei distruse.

Nela şi Dinu intră în fugă pe stadion. Nela se apropie cât poate de mult de loja Prefectului, strigând la el:

-Domnule Prefect! Domnule Prefect! Trebuie să opriţi asta! Plantele şi-au revenit!"

Prefectul Vâţu, aflat între două dame de companie, se uită în spate la Nela care striga la el. Către cele două dame:

-"Cred că puicuţa asta mă vrea."

Nela strigă în continuare:

-"Ion - vreau să spun Nu Sunt Sigur c-a avut dreptate! Merge! Plantele au început să crească!"

Vâţu se uită la Nela cu condescendenţă:

-"Sigur că da. Trebuie să stai la rând, păpuşă. Am destul pentru toată lumea."

Nela îl vede pe Ion pe stadion. Câteva rânduri de scaune mai jos de locul unde se afla ea, vede un cameraman în zona presei, care filma Reabilitarea pentru ecranul gigant al stadionului. îi vine o idee:

-"Dinule, du-te şi ia-l pe tipul ăla cu camera, să-l ducem la culturile alea pe care le-am văzut înverzite. Spune-i să transmită în direct."

Scoate un teanc de bani:

-"Dă-i banii ăştia! Mituieşte-l! O să opresc până la urmă porcăria asta."

Dinu pleacă. Nela strigă la Vâţu:

-"Domnule Prefect! Trebuie să mă crezi!"

Agenţii de pază o împing pe Nela înapoi. Comandantul Armatei o recunoaşte:

-"Hei, asta nu-i curva lui Nu Sunt Sigur?"

Prefectul Vâţu:

-"Ah, chiar. Ea e."

Nela:

-"Să priviţi pe ecranul gigant! în câteva minute! Culturile cresc!"

Preşedinta Tribunalului:

-"Şi dacă are dreptate?"

Prefectul cade pe gânduri pentru câteva clipe:

-"Hmmm... Bine, ai cinci minute la dispoziţie." Strigă către cineva: "Frânghie!"

La auzul acestei comenzi, audienţa începe să strige sacadat

-"Frânghie! Frânghie! Frânghie!"

O frânghie este coborâtă din plafon. Ion se caţără pe ea cât de bine poate, cu restul de volan legat de mână. Ajuns la capătul de sus al frânghiei, constată că nu are unde să se mai ducă, lovindu-se de suprafaţa plată a plafonului. Realizează că nu este decât o glumă crudă pentru a-i prelungi suferinţa -

Nela se uită la ecranul stadionului cu speranţă. Către ea însăşi:

-"Hai, Dinule. Poţi s-o faci."

* * *

Pe drum, noaptea. Dinu conduce cu viteză, cu cameramanul în maşină. Ceva îl face să caşte ochii. Opreşte maşina:

-"Uau" Ia te uită!"

O cafenea. Un indicator care clipea anunţa: REDUCERI LA JUMĂTATE PENTRU CAFEA CU LAPTE

Cameramanul:

-"Drace, asta-i o afacere bună."

Dinu scoate banii pe care i-i dăduse Nela:

-"Am un teanc de bani la mine. Nu mai ţin minte pentru ce erau."

Cameramanul:

-"Probabil pentru cafea cu lapte."

-"Aşa e. Probabil."

Intră amândoi în cafenea.

* * *

Ion se agaţă de frânghie încercând cu disperare să-şi salveze viaţa. Strânge cu mâinile cât de tare poate, dar puterile îl lasă încetul cu încetul. Dildozerul se apropie de el. Ion strigă la şofer:

-"Celălalt şofer a zis despre tine că eşti o mumie!"

Dildozerul îşi schimbă direcţia îndreptându-se mânios către Găuritorul de funduri. Găuritorul de funduri se îndrepta spre Ion. Fu lovit cu putere de Dildozer şi răsturnat cu roatele în sus.

* * *

Nela este încă reţinută de agenţii de securitate. Se uită când la Ion, când la ecranul gigant al stadionului.

-"Hai Dinule, de ce îţi ia aşa de mult timp!"

* * *

Dinu şi cameramanul ies din cafenea cu câte un pahar de cafea, satisfăcuţi. Păşesc încet. Dinu e încă în boxeri, Cameramanul:

-"Omule... a fost grozav."

Dinu:

-"Aha... (privind în jos) Hei, aveam oare pantalonii pe mine când am intrat?"

Cameramanul:

-"Rahat. Ia uite cum arăt în pantalonii ăştia, ca un spiriduş?" Mai ia o gură de cafea, satisfăcut. Cameramanul observă ceva. "Hei, ia uite, la cafenea."

Dinu:

-"Oh, da."

Se holbează amândoi la el pentru o clipă. Ochii lui Dinu cad pe un baner pe care scrie: "Băutura oficială exotică a bărbaţilor pentru reabilitare".

-"Stai aşa... Asta îmi aduce aminte de ceva..." Dinu face ochii mari pe cuvântul "Reabilitare". Rămâne blocat pe el o perioadă. "Ohhh!"

Victoria

Dildozerul e ultimul vehicul rămas. Ion abia mai rezistă pe frânghie. începe să alunece. Dildozerul se îndreaptă spre el. Ion mai urcă puţin pe frânghie cu ultimele puteri. Mulţimea începe să urle sacadat: "Vaselină! Vaselină! Vaselină!"

Ion.

-"Oh, nu!"

Nela îl roagă pe Vâţu să mai prelungească timpul:

-"Doar încă cinci minute, vă rog!"

Mulţimea se dezlănţuie, mânioasă. începe să arunce cu resturi de mâncare. Vâţu se întoarce spre Nela. Nu are de ales. Strigă:

-"Vaselină!"

Mulţimea înnebuneşte în timp ce vaselina începe să se scurgă din plafon pe frânghie, spre Ion.

-"Rahat...", strigă Ion disperat.

Nela priveşte spre ecran, cu degetele încrucişate:

-"Hai, Dinule..."

* * *

Dinu e încă blocat pe cuvântul "Reabilitare":

-Ohhh..."

Cameramanul:

-"De ce ne tot uităm la cuvântul ăla? Eşti şi tu o mumie?"

Cuvântul "mumie" pare să-i declanşeze memoria lui Dinu. îi revin ca prin ceaţă în minte: "mumie", "Reabilitare", "Nu Sunt Sigur!"

-"Mumie?... Ooooh da... Nu Sunt Sigur. Rahat."

* * *

Pe stadion, vaselina se scurge lent pe frânghie în jos, spre mâinile lui Ion. Ion alunecă încet în jos. Scapă frânghia din mână şi cade pe pământ.

Nela se uită în continuare la ecran, din ce în ce mai puţin sigură că Dinu îi va ajuta.

Dildozerul îşi ambalează motorul pe loc, gata de ultimul atac. Ion se ridică, gata să o ia la fugă sau să se ferească din calea Dildozerului.

Nela îşi întoarce capul, fiindu-i teamă să se mai uite cum va fi omorât Ion. În timp ce aştepta finalul cu privirea în pământ, aude cum mulţimea îşi schimbă urletele dezlănţuite într-un murmur confuz. Nela îşi ridică privirea. Pe ecranul uriaş al stadionului se vede un zoom pe o plantă verde!

-"Da!"

Toată lumea, inclusiv Prefectul Vâţu şi membrii cabinetului prefectural, priveşte fix la ecran. Camera se plimbă cu zoom pe mai multe rânduri de plante înverzite. încep să înţeleagă ce se întâmplă.

Şoferul Dildozerului se aştepta la urlete de încurajare pentru el, dar este derutat de murmurul liniştit al mulţimii. Ridică şi el privirea la ecranul stadionului.

Ion, surexcitat de teamă pentru viaţa sa, vede doar că atenţia şoferului Dildozerului este distrasă de altceva. Profită de moment şi fuge spre Chisăliţa abandonată. Sare în cabina acestui vehicul, îl porneşte şi îl îndreaptă spre Dildozer. Şoferul Dildozerului nu îl vede venind. Ion intră cu Chisăliţa drept în Dildozer, zdrobindu-l de perete. Dildozerul ia foc. Mulţimea e din nou interesată de ce se întâmplă în arenă.

Ion vede şoferul Dildozerului blocat în vehiculul în flăcări. Priveşte la scenă o clipă, neştiind ce să facă, şi realizează apoi că trebuie să îl salveze. Aleargă spre Dildozer şi-l trage pe şofer afară din vehicul. Dar imediat cum şoferul e în siguranţă, acesta începe imediat să dea în Ion. Găseşte o bară metalică şi se întoarce la Ion ca să îl termine.

Prefectul Vâţu şi membrii cabinetului văd scena. Sar din lojele lor în arenă, cu Vâţu în frunte, năpustindu-se spre şofer pe care îl pun la pământ, şi salvându-l astfel pe Ion. Vâţu ridică mâna lui Ion în semn de victorie, arătând spre plantele din imaginile care se derulau pe ecranul stadionului. Mulţimea îl aplaudă pe Ion.

Plecarea

În sala de protocol a Prefecturii, Ion, Nela şi Dinu se relaxează după o cină copioasă, privind la emisiunea TV "Au, ouăle mele!". Râd cu toţii de isprăvile personajului principal al emisiunii. Ion:

-"Omule, chestiile astea sunt chiar bune. Or să-mi lipsească." După o pauză: "E bine, acum am obţinut iertarea deplină, putem pleca, deci... Eşti gata să mergem la maşina timpului?"

Nela:

-"Eu nu merg."

Ion e buimac:

-"Ce? De ce nu?"

-"Am avut câteva, ăăă, obiceiuri proaste acolo, şi nu vreau să mai revin la ele.

-"Şi cum rămâne cu Iepure?"

-"Cred că nu mă mai interesează Iepure. Şi fără el, nu aş avea nici măcar unde să locuiesc."

-"Ai putea locui cu mine...(dându-şi apoi seama) şi cu Zora."

-"Pare deja o chestie prea aglomerată."

-"Oh, nu e chiar aşa de rău. Fostul prieten al lui Zora a stat cu noi opt luni, când şi-a înregistrat un CD." Pauză. "A fost şi asta un fel de aglomerare." încă o pauză, de gândire. "Încă îmi mai datorează şi acum 5.000 lei."

-"Stai liniştit. Oricum, mi-au oferit un loc de muncă bun la cafeneaua de aici. Voi fi director general."

-"La cafenea? Tu o să mai pictezi, nu?"

-"Oh... da. Sigur."

-"Ei bine, bănuiesc că în cazul ăsta trebuie să ne spunem adio..."

Nela se uită tristă la Ion, neştiind ce să spună. Ion face şi el, trist, un pas înapoi, încurcat.

Dinu se uită la ei râzând înfundat.

În final, Ion îi strânge mâna lui Nela, ridică geamantanul de jos, şi e gata de plecare. Nela îl roagă:

-"Ioane, dacă dai de Iepure, promite-mi că te vei gândi la mine şi după aia aşa cum te gândeşti acum, bine? Adică, ca la o pictoriţă."

-"Bineînţeles. De ce ar fi altfel?"

-"O să vezi tu. E de ajuns să îţi petreci un pic de timp cu Iepure, şi vei fi surprins de cum poate să întoarcă el lucrurile."

Preşedinta Tribunalului, Comandantul Armatei şi noul Şef al Poliţiei, un tinerel de 14 ani, urmat de un copil drăgălaş de cinci ani care trăgea dintr-o ţigară, se apropie de Ion. Preşedinta Tribunalului:

-"Hei, ia ghiceşte? Vâţu s-a decis să te facă Subprefect!"

Îl bat cu toţii pe spate, felicitându-l. Ion:

-"Ah... Băieţi -"

Comandantul Armatei:

-"Un şut în cur!"

Noul Şef al Poliţiei:

-"Oh, şi, ah da, fiul meu vrea să se întâlnească cu tine. De acord?"

Ion:

-"Fiul tău...?"

Băiatul de cinci ani se ridică prompt în picioare şi-i întinde mâna lui Ion. Şeful Poliţiei:

-"Logan, salută-l pe noul Subprefect."

Logan:

-"Tati spune că tu o să fii cel mai bun Subprefect dintotdeauna!"

-"Ei bine, staţi aşa. Eu... nu pot să accept funcţia."

Membrii cabinetului rămân buimaci. Preşedinta Tribunalului:

-"Ce?! De ce?"

-"Mă pregătesc să plec acasă."

Şeful Poliţiei:

-"Păi şi noi cum o să ne rezolvăm toate problemele?"

Preşedinta Tribunalului:

-"Păi da. Când ai comutat pe apă? Şi când ai închis calculatorul? Taxele nu mai sunt acuma."

Comandantul Armatei:

-"Da, şi mai e o fabrică de apă grea din Drobeta Turnu Severin, care are probleme cu scurgerile de (pronunţie dificilă) hi-do-gen sul-fat."

Şeful Poliţiei:

-"Cred că e în Halânga."

Preşedinta Tribunalului:

-"Halânga e în Drobeta Turnu Severin, nu?"

Ion se uită la ei împovărat de situaţie, apoi se reculege:

-"Uite ce e, trebuie să vă rezolvaţi singuri toate aceste probleme."

Comandantul Apărării:

-"Cum?"

-"Păi, vă gândiţi la ele, şi le rezolvaţi. Aşa cum am făcut noi cu culturile."

Preşedinta Tribunalului:

-"Ha?"

Comandantul Apărării, dezolat:

-"Ah, e aşa de complicat."

Membrii cabinetului încep să se certe de-a valma între ei. Ion încearcă să-i liniştească:

-"Ce e aşa de complicat! Totul depinde de voi! Ce dracu'!"

Lecţia

Preşedinta Tribunalului:

-"Ah, las-o baltă."

Ion:

-"Uite ce e, nu puteţi renunţa aşa uşor. Trebuie să preluaţi comanda. Să luaţi decizii! Să gândiţi! Dacă nu, cine credeţi că o s-o facă în locul vostru?"

Membrii cabinetului sunt confuzi. Intervine Logan, băiatul de cinci ani al Şefului Poliţiei:

-"Şi deci chiar o să ne părăseşti?"

Ion, cu voce joasă:

-"Uite ce e, nu aş vrea să plec, dar nu pot să rămân. Nu sunt un lider... Ce vreau să spun e că am avut noroc o dată, dar... trebuie să mă întorc înapoi... la viaţa mea." Strângându-şi capul în mâini: "Dar dacă plec... voi... cine ştie ce se va întâmpla cu voi?"

Nela simte că Ion e indecis. îi vine o idee:

-"Ioane, eu cred că trebuie să rămâi."

-"Dar chiar nu pot... Zora..."

Nela îl ia de mână pe Ion, hotărâtă:

-"Ioane, pot vorbi cu tine? între patru ochi?"

-"Ce? Bine."

Nela îl împinge înapoi într-o cameră cu o masă de biliard în mijloc, şi închide uşa. Ion, încă confuz:

-"Ce se-ntâmplă...?"

Nela scoate limba şi îl linge senzual pe gât, împingându-l pe masa de biliard.

* * *

Membrii cabinetului sunt îngrămădiţi lângă uşă cu urechea lipită de ea, ascultând. Şeful Poliţiei:

-Hei, uşa asta are şi o gaură de cheie!"

Se apleacă să se uite pe gaura cheii, dar Dinu îl plachează ca un veritabil jucător de rugby, şi îi ia locul. Geme languros şi se mângâie singur, în ton cu ce se întâmplă dincolo de uşă:

-"Ooooh, daaa!... Mmmm, daa... Drace... Acuma"... Aşa! Daaaaa!!! Nu Sunt Sigur e pe fază!"

* * *

Membrii cabinetului sunt cu toţii aşezaţi la masă. Ion intră în sală, doar în chiloţi, dar se pare că nu îi pasă. Pare fericit. Se lasă să cadă într-un scaun, înfige furculiţa în mâncare, şi o mănâncă gânditor:

-"Ştiţi ceva... Poate că nu e chiar nevoie să mă duc la maşina timpului chiar acum."

Membrii cabinetului se felicită între ei. Intervine Logan:

-"Da. Lecţia aia e oricum nasoală."

Pauză. Ion, confuz:

-"Lecţia?"

* * *

Ion, Nela şi Dinu sunt legaţi cu curele de siguranţă într-o maşină pe şine într-un loc ce pare a fi un parc de distracţii. Se aude o voce cavernoasă în difuzoarele sistemului audio:

-"Bine aţi venit la Maşina Timpului. Vom merge înapoi în timp... înapoi! înapoi!! Prima dată, în anul 1939, când Charlie Chaplin şi regimul său diavolesc nazist au invadat Europa şi au încercat să cucerească lumea!"

Este pornit un reflector, în lumina căruia se vede o figură de ceară a lui Charlie Chaplin în costumul său clasic, cu braţul întins într-un salut nazist. Ion, către Dinu:

-"Şi deci tu ai ştiut tot timpul că nu e vorba decât de o lecţie despre trecut?"

-"Aha... Chiar credeai că o să călătoreşti înapoi în timp?"

. "Păi... Da. Aşa cred."

-"Omule, pentru cel mai deştept tip din lume, eşti cam tâmpit."

-"Păi şi de ce nu mi-ai spus?"

-"Îmi plac banii... Scuze." răspunde Dinu, puţin încurcat.

-"Păi bine, da' dacă nu e maşina timpului, nu ar fi fost oricum niciun ban."

Pauză lungă pentru Dinu, care încearcă să înţeleagă tot ansamblul.

-"Oooh, aşa e.... Rahat."

Ion se uită la Nela:

-"Ei bine, cred că suntem prinşi în timpul ăsta. Va trebui să ne descurcăm cât mai bine posibil."

Nela:

-"Dap."

Ion o îmbrăţişează pe Nela. Zâmbesc amândoi şi se bucură de restul distracţiei.

Vocea cavernoasă:

-"Din fericire, cariera diavolească a lui Charlie Chaplin a luat sfârşit brusc datorită abuzului de cocaină."

Reflectorul se focalizează pe o poză a lui Robert Downey, Jr. machiat cu o mustaţă ca a lui Charlie Chaplin.

Punct şi de la capăt...

În Prefectură, Ion ţine un discurs, aplaudat de consilieri şi restul audienţei. Dinu îl încadrează de o parte, şi Nela de cealaltă parte.

Şi astfel, după ce Ion a lucrat o perioadă ca Subprefect, a ajuns Prefect pe toată Regiunea Oltenia. Dinu a fost pus în funcţia de Subprefect, iar Nela, fosta prostituată, a devenit Prima Doamnă a Regiunii Oltenia. Sub conducerea Prefectului Nu Sunt Sigur, a înflorit o nouă eră...

După ce aplauzele se mai potolesc, Ion continuă:

-"... Şi trebuie să terminăm o dată cu dependenţa noastră permanentă de calculatoare, şi să începem să decidem singuri şi să ne facem viaţa mai bună..."

-"... Să ştiţi, a fost o vreme când oamenii nu aveau calculatoare. Nu era uşor, dar ei au construit avioane, şi piramide, şi vapoare..."

-"... Şi a fost o perioadă în istoria noastră când cititul nu era doar pentru mumii. Şi nici scrisul. Oamenii scriau cărţi şi făceau filme - filme cu poveşti de care oamenilor le păsa..."

-"... Şi nu mai trebuie să numim toate femeile noastre curve! Şi să le considerăm din nou prietenele noastre!"

-"Ştiu că toate astea nu vor fi uşor de făcut... Chiar şi eu sunt comod. Dar să ştiţi, uneori trebuie să accepţi provocările, şi să faci ceva ce contează, pentru că, în caz contrar, veţi simţi un gol în voi toată viaţa."

Mulţimea pare un pic confuză. Un consilier:

-"Vrei să spui, ca atunci când ţi-e foame?"

Alt consilier, ridicându-se în picioare:

-"Sau ca atunci când ai diaree?"

Toţi consilierii se ridică în picioare vorbind înflăcărat între ei şi punând întrebări de-a valma. Ion:

-"Ei bine, de ce nu... ca atunci când ai diaree."

Mulţimea aplaudă din nou. Aplauzele cresc în intensitate, mulţimea începe să scandeze:

-"Nu Sunt Sigur! Nu Sunt Sigur! Nu Sunt Sigur!"

Ion poartă acelaşi pistol uriaş care îi aparţinuse cu ceva timp în urmă Prefectului Vâţu. îl scoate şi trage în aer. Reculul aproape că îl doboară, în timp ce mulţimea înnebuneşte.

* * *

În Parcul Rozelor, după mai mulţi ani. Ion şi Nela se joacă cu copiii lor. Au trei copii, cei mai deştepţi copii din lume.

Subprefectul Dinu este înconjurat de opt fete în bikini. Opt soţii, care i-au făcut 32 de copii. O parte din ei, murdari, se joacă în parc smulgând trandafirii şi aruncând cu noroi în oamenii din jur. Treizeci şi doi cei mai tâmpiţi copii care au existat vreodată pe Pământ...

Ion se relaxează cu familia în sala de protocol a Prefecturii. Nela pictează. O imagine hidoasă se reliefează pe pânza acesteia. Ion pare foarte mândru.

De fapt, poate că Ion nu a salvat lumea, el doar a întârziat finalul. La ghinionul lui, nimic nu e exclus.

Referințe

Această carte reprezintă o adaptare necomercială la situația actuală a filmului ”Idiocrația”, în regia lui Mike Judge. Ea se dorește a fi un semnal de alarmă împotriva corupției și a incompetenței.

Despre

Nicolae Sfetcu

Experienţă în domeniile ingineriei, asigurarea calităţii, electronică şi servicii Internet (traduceri, web design, marketing pe Internet, soluţii de afaceri online)

Asociat şi manager MultiMedia SRL

Dezvoltator al Reţelei MultiMedia

Partener cu MultiMedia în mai multe proiecte de cercetare-dezvoltare la nivel naţional şi european

Coordonator de proiect European Teleworking Development Romania (ETD)

Membru al Clubului Rotary București Atheneum

Cofondator al asociaţiei regionale şi preşedinte al Filialei Mehedinţi al Asociaţiei Române pentru Industrie Electronica şi Software Oltenia

Iniţiator, cofondator şi fost preşedinte al Asociaţiei Române pentru Telelucru şi Teleactivităţi

Membru al Internet Society

Cofondator şi fost preşedinte al Filialei Mehedinţi a Asociaţiei Generale a Inginerilor din România

Inginer fizician - Licenţiat în fizică, specialitatea Fizică nucleară

Auditor intern pentru Sistemele de Management al Calităţii

Specialist în control nedistructiv industrial

Atestare în asigurarea calităţii

Sute de publicaţii proprii (cărţi, cărţi electronice, articole în ziare şi reviste, precum şi în publicaţii electronice), în special din domeniul TI

Limbi străine: engleza, franceza

Servicii

*web design, comerţ electronic, alte aplicaţii web * internet marketing, seo, publicitate online, branding * localizare software, traduceri engleză şi franceză * articole, tehnoredactare computerizată, secretariat * prezentare powerpoint, word, pdf, editare imagini, audio, video * conversie, editare şi publicare cărţi tipărite şi electronice, isbn*

Contact

Tel./ WhatsApp: +40 745 526 896
Email: nicolae@sfetcu.com
Skype: nic01ae

MultiMedia: http://www.multimedia.com.ro/
Web Portal: https://www.setthings.com/

Facebook/Messenger: https://www.facebook.com/nicolae.sfetcu
Twitter: http://twitter.com/nicolae
LinkedIn: http://www.linkedin.com/in/nicolaesfetcu
Google Plus: https://www.google.com/+NicolaeSfetcu
YouTube: https://www.youtube.com/c/NicolaeSfetcu